

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 11 / CIIPCEM / 21.04.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CIIPCEM\11CIIPCEM\

Fitxer 11CIIPCEM1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 541

Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya

Sessió 11, dimarts 21 d'abril de 2026

Presidència del Sr. Xavier Pellicer Pareja

Sessió 11 de la CIIPCEM

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya (CIIPCEM) s'obre a ****. Presideix Xavier Pellicer Pareja, acompanyat del vicepresident, Josep M. Jové Lladó, i de la secretària, Carme Renedo i Puig. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernàndez.

Hi són presents [Christian Soriano García](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Francesc de Dalmaes i Thió](#), pel G. P. de Junts; [Sergio Macián de Greef](#), pel G. P. de VOX en Catalunya, i [Andrés Garcia Berrio](#), pel G. P. Comuns[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Pau Pérez, expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets humans, en qualitat d'expert, davant la Comissió d'Investigació

sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya (tram. 357-00819/15).

2. Compareixença de Kènia Domènech Álvarez, en representació de Jovent Republicà, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya (tram. 365-00049/15).

3. Compareixença de Mezied Khalilia Dib, en representació de la Comunitat Palestina de Catalunya, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya (tram. 365-00050/15).

4. Compareixença d'Alys Samson Estapé, en representació de Prou Complicitat, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya (tram. 365-00051/15).

El president

Bona tarda a totes i a tots. S'inicia aquesta nova sessió de la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya.

Compareixença de Pau Pérez, expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets humans, en qualitat d'expert

357-00819/15

Com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta comissió tenim la compareixença de Pau Pérez, expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets

humans, davant d'aquesta comissió i que farà aquesta compareixença de forma telemàtica.

Abans de saludar-lo i donar-li pas sí que volia preguntar-vos si hi ha alguna substitució, que no ho he traslladat... *(Pausa.)*

En no haver-hi cap substitució, si us sembla bé, començaríem per aquest punt de l'ordre del dia i donaríem la paraula a Pau Pérez, expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets. Dir-vos que té un temps de compareixença de quinze minuts, que la realitzarà de forma telemàtica i que després hi haurà tres minuts per grup per poder fer preguntes i qüestions i tindrà set minuts més, si no m'equivoco, l'expert per poder respondre a aquestes preguntes de forma conjunta. Així que bona tarda, senyor Pau Pérez, i agrair-li la compareixença i donar-li pas perquè pugui començar-la.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Pau Pérez (expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets)

Hola, bona tarda. Perdoneu que no estigui presencialment amb vosaltres, però m'era difícil desplaçar-me des de Madrid, que és on tenim la seu el centre Sira, que és el centre del que sóc director clínic. Us compartiré una presentació, perquè les preguntes que em vau demanar són força complexes i probablement ens permetrà resumir les dades més importants. El que us exposaré és el treball forense que vam fer com a Centre de Drets Humans per avaluar les ciutadanes i ciutadans afectats per infiltració policial.

El que se'ns va demanar per part dels equips d'advocades era veure si hi havia un dany moral, entès com el perjudici que es causa a les persones que no és patrimonial, que té a veure amb la dignitat, té a veure amb la identitat, té a veure amb elements relacionals, socials. Si es podia establir algun tipus de relació causal entre aquest dany moral i els fets que entenc que s'estan avaluant en aquesta comissió i veure d'alguna manera aquesta relació causal com es podria establir.

Per això el que vam aplicar és el protocol d'Estambul, que és l'eina internacional de consens per avaluació de víctimes de tortura, que és un instrument força complex i

que demana avaluacions individuals de diversos dies de treball. Us podeu preguntar per què el protocol d'Estambul? Bé, perquè se'ns demanava dany moral. Això no vol dir que el pèrit estigui prejulant quina és la qualificació o la tipificació penal dels fets que s'avaluen, però és l'eina que pot donar-nos més idees.

I en aquesta avaluació, el que vam trobar, l'avaluació és aproximadament a uns sis, set mesos després que ja es conegués el gruix de tota la situació de les infiltracions. Per tant, ja han passat unes setmanes per processar i per avaluar per part de les víctimes, i el que veiem són unes conseqüències força importants. Com veieu aquí, les persones han tingut episodis depressius en un seixanta per cent de casos, crisis d'angoixa, episodis d'agorafòbia.

El noranta per cent –diem de les dones, perquè de les catorze persones de Catalunya que vam avaluar la majoria són dones–, doncs un noranta per cent insomni, malsons, imatges traumàtiques en què veuen el policia. Amb un setanta per cent en algun moment, idees de suïcidi, de treure's del mig, vinculades sobretot a la vergonya, a la humiliació i a la sensació de dany irreversible, de taca. I això em sembla molt important.

Amb motiu d'aquesta compareixença, en aquests dies passats he estat contactant amb algunes de les víctimes per tenir un seguiment, perquè han passat ja més anys. Elles han escrit un llibre que es diu *La sombra del Estado*, en què intenten explicar la seva vivència. El llibre és força contundent i diu en algunes estones, parla de dany permanent, parlen de que mai recuperaran la normalitat a les seves vides, parlen que és un record inesborrable. I aquests dies que parlava amb algunes deien que efectivament és així, que hi ha coses que han canviat a les seves vides i que no tornaran a ser les mateixes.

Una part important va presentar a partir dels fets problemes de rebuig i de malestar amb el seu cos, problemes amb el menjar, anorèxia i bulímia, conductes obsessives exagerades, és a dir, símptomes clarament vinculats amb el cos. S'ha de tenir en compte per què. Per què passa això? Quina lògica té aquests impactes tan severs? Els fets succeeixen en un conjunt de dones i homes pels quals la militància, ser activista, és una part essencial de la seva identitat. És a dir, tenim un atac sobre el que podríem dir un dels eixos conductors de la identitat d'aquesta persona.

I la persona ha estat establint relacions íntimes, de caràcter afectivosexual amb algú amb qui en condicions normals mai hauria succeït. I les relacions sexoafectives van aparèixer pràcticament des del primer dia de manera molt precoç per l'estil, la manera d'actuar dels polícies infiltrats, que buscava aquesta via com una via preferencial d'entrar i de guanyar la confiança de les persones. Per tant, es barrejaven els elements afectius amb els elements sexuals per obrir espais de confiança política.

I amb algunes persones, el que ens deien a les entrevistes és que aquest tipus de relació era innecessària i que era gratuïta, perquè la relació d'amistat que podia haver des dels espais socials o de moviments veïnals que hi havien hagut estat prou per poder obtenir la informació, si aquest era el propòsit, però que sempre s'anava més enllà i, a més, d'una manera força agressiva, el que interpreten com una forma personalitzada de dany i d'humiliació, de buscar un cert càstig en les paraules de les pròpies persones afectades.

Aquí teniu, per tenir una mica una idea, les emocions més predominants i, com veieu, bloqueig, desconfiança, xoc, la necessitat de buscar una lògica, de no trobar-la, i, després, culpa, vergonya, en alguns casos, desconfiança, paranoia, ara veurem algunes dades, i vivències de culpa. Vivències de culpa perquè, per una banda, s'ha implicat l'entorn, en bastants casos es va presentar la família, es va donar informació privada i confidencial de la pròpia persona i de membres de la família, dona voltes a quines poden ser les conseqüències d'això, el fet de sentir que, d'alguna manera, t'han enganyat i que tu has pogut caure en aquest parany, i per les possibilitats d'obtenir informació ja a nivell de les organitzacions, dels espais en què es participa, haver estat, d'alguna manera, la porta d'entrada en aquestes coses.

I aquestes vivències de culpa són, en bona mesura, les que expliquen aquelles idees de suïcidi que dèiem, que en algun moment o altre han aparegut en moltes de les persones afectades.

Fitxer 2

Nosaltres anomenem impactes ontològics com aquells impactes, diguem-ne, no clínics, en què no mesurem en termes, diguem-ne, de depressió o de trauma, sinó

en termes de com afecta la persona en la seva manera d'estar en el món, en la confiança amb el ser humà, com es pot relacionar amb les altres persones. I aquestes són algunes frases de les pericials que crec que són prou il·lustratives, «crec que no he fet amics nous des que va passar això, ni amics ni amigues», «m'afecta la confiança amb la gent», o que «ara em costa molt més creure la gent», o que «em diguin coses, no fiar-me».

És difícil viure així, que et trenquin la confiança en la gent. La paraula és, «em sento menyspreada», «era un mal sens dubte innecessari, perquè ho va fer», la recerca de la lògica, intentar entendre per què, quins són els límits de l'acció de l'Estat quan trenca determinades barreres de la corporalitat, de la intimitat, de la privacitat, de la confiança, per obtenir suposadament determinats elements d'informació. Per tant, hi ha uns impactes, uns impactes identitaris. Entre els trenta-dos i el vuitanta-cinc per cent de persones consideren que han tingut pèrdua d'autoestima i deteriorament sever de la imatge d'elles i d'ells mateixos, depenent de quina pregunta de les moltes que vam fer, prenent com a referència.

Un impacte sens dubte a nivell de relacions sexoafectives. Mireu, el vuitanta per cent de les persones van tenir un deteriorament de la seva relació de parella primària, un seixanta per cent un trencament d'aquesta relació, un quaranta per cent parlen de la impossibilitat d'iniciar noves relacions de parella. Hi ha deteriorament de relacions estables i hi ha deteriorament de relacions sexoafectives esporàdiques, una ruptura de les mateixes. Per què? Perquè hi ha un rebuig al cos i perquè hi ha símptomes traumàtics quan hi ha situacions que recorden aquests fets i que desapareixen en la persona emocions negatives.

Hi ha conseqüències no només a l'àrea clínica, no només a l'espera de la relació amb el cos i de les relacions de confiança amb els éssers humans, sinó també impactes a nivell de funcionament social i laboral, disminució del rendiment acadèmic, perdre exàmens, no poder concentrar-se a l'estudi, baixes laborals i problemes per poder treballar, disminució de la participació en espais socials o en activitats polítiques i, en alguns casos, problemes a la família perquè hi ha gent que no entén, perquè hi ha polarització, perquè tothom opina, perquè al final això crea també què explicar, què no explicar i com ho pot rebre la família.

I, per últim, hi ha un dany al que anomenem el teixit social, que té a veure amb aquest efecte de descoratjament. I ho podeu veure amb aquestes dades, són il·lustratives. Hi ha una desconfiança general cap a l'ús del telèfon, noranta per cent, sensació, la gent explicava, d'estar vigilada pel carrer, d'estar permanentment sota vigilància en espais socials, en grups, desconfiar del correu electrònic o desconfiar de les xarxes de missatgeria. Tot això fa que la persona es retragui i que no participi d'activitats i la majoria d'aquestes persones van deixar els seus espais de militància.

Això són frases també, perquè a mi em sembla que les dades no poden substituir la veu de les persones. «No ho sé descriure, però aquest engany i aquesta relació m'ha destruït per dins, que agafin tots els teus valors, i no només te'ls trepitgin i te'ls reprimeixin, sinó que a sobre es fiquen al teu llit; sento que d'alguna manera, una part de la meua dignitat me l'han tret, que hi han jugat. Sento que hi ha una part que s'han rigut de nosaltres, que han trepitjat la nostra dignitat.» La idea del dany moral, no?, la dignitat, la idea del dany moral.

Això per mesurar els impactes, per veure que hi ha una afectació global de les persones i em sembla que és un tema que no ha estat en general prou valorat, el que us he exposat fins ara. Penso que la resposta que hi va haver quan van començar a sortir notícies en els mitjans de comunicació va estigmatitzar i va retraumatitzar les pròpies víctimes, considerant que el nivell de patiment inclús en alguns casos que hi podia haver com una lectura just l'oposada.

I aquesta tendència a infravalorar el patiment d'aquestes majoritàriament dones sens dubte ha amplificat i ha multiplicat el dany, perquè és la sensació de no ser entès i de ser doblement acusat o doblement víctima, per una banda, pels fets que vas patir i per una altra banda per una resposta social que no és capaç de veure la gravetat a nivell personal d'aquests impactes. Una part important d'aquestes persones han estat en teràpia, algunes segueixen en teràpia després d'aquest fet, per tant, insisteixo, no es pot infravalorar l'impacte d'aquestes coses.

Finalment, volia fer un breument unes consideracions de caràcter més jurídic o més forense, sense entrar en terrenys que no són pròpiament meus, però penso que hi ha alguns elements forenses molt importants. Primer, el tema del consentiment, que

penso que és un element clau a considerar. És a dir, aquí hi ha una sèrie de relacions de caràcter sexoafectiu que es basen en l'engany.

És a dir, estem amb persones que estaven simultaniejant relacions amb diverses persones, que tenien pràctiques no consentides, que quan consideraven que una font d'informació ja no era interessant o que suposava un risc, desapareixien, feien un *ghosting* i deixaven la persona amb la culpa, amb l'angoixa de què és el que ha passat o enviaven missatges encara més culpabilitzadors. És a dir, tota una situació que obeïa, pensem, a una estratègia psicològica assessorada, perquè hi ha un patró de sistematicitat que hem vist a totes les pericals. Hi ha una sèrie d'elements que es repeteixen, independentment de quin sigui l'agent de policia que s'infiltri i que demostra que darrere hi ha un disseny d'una acció amb un determinat modus operandi.

Llavors, el modus operandi es basa en un engany sobre la identitat dels policies infiltrats, la persona no sap qui és, no sap qui té davant i hi ha un engany sobre elements, identitats nuclears, estructurals. No és un engany sobre un element accessori, la música que m'agrada és un element nuclear sobre qui sóc. Hi ha un engany sobre la finalitat de per què busco l'espai de confiança o per què estableix una relació i hi ha una planificació de com es va dosificant la informació per construir aquest engany. Hi ha un engany sobre les pròpies pràctiques sexuals.

No puc entrar en molts detalls per qüestions de confidencialitat, però hi ha força pràctiques violentes, pràctiques que pràcticament s'entronquen amb coses de BDSM, pràctiques humiliants, amb bastantes situacions que no han estat autoritzades per les persones i, en general, hi ha una manca de consentiment per aquestes coses. I tot això, clar, qüestiona que poguessin ser en algun moment considerades relacions sensuais consentides. Hi ha un dany moral, com diem, perquè no és només un atac a la integritat psíquica, sinó que hi ha una afectació de l'autonomia, la capacitat de decidir i de la dignitat. I aquí ho tenim.

No hi ha un consentiment global perquè no es coneix la identitat de la persona. No hi ha un consentiment específic perquè les pràctiques sexuals que es descriuen amb les pericals que hem fet –en alguns casos, i això és part dels records traumàtics–,

responen a conductes, com dic, força agressives que ultrapassen qualsevol consentiment de caràcter genèric per unes relacions sexuals.

En molts casos, nosaltres entendríem que el que hem avaluat correspondria al que en el sistema anglosaxó es parla del *rape by deception*, la violació per decepció, que està perfectament tipificada i quan hi ha un engany sobre la identitat del perpetrador, la finalitat de la relació o la naturalesa de les pràctiques, el consentiment és nul i, per tant, es considera que hi ha una violació.

Aquí l'entorn jurídic, sense entrar en temes que no són properament forenses, és molt més ambigu, amb la llei, l'última reforma del «sí és si», i la circular de la Fiscalia General, hi ha una situació d'una certa aproximació de, va al model anglès, però encara està molt lluny i no està, en tot cas, queda molt discrecional i no hi ha una legislació que permeti de manera indubitable considerar que això és una conducta punible.

Com veieu, amb tot el que us he explicat, aquí tenim una sèrie d'elements que apareixen de manera conjunta. Hi ha una indiferència cap a l'autonomia afectivosexual de la persona, que també és una indiferència cap a la seva dignitat humana, hi ha un consentiment que és impossible, no és que no existís, és que és impossible, les persones mai haurien acceptat la relació si haguessin sabut la veritat del que hi havia darrere, per tant, no hi ha, és un consentiment nul.

I hi ha un acte deliberat, el funcionari sabia, o havia de saber, que en el moment en què tot això es sabés causaria un patiment, i això és part del trauma, part del trauma és com pot ser que tal persona fa això sabent quines serien les conseqüències, tot el que parlaven, quines serien les conseqüències. I és perquè darrere hi ha una jerarquia, que entenem una cadena de comandament, hi ha una intencionalitat, hi ha una planificació, no són accions aïllades d'un funcionari que s'extralimita en les seves funcions.

Quan parlem d'any moral, parlem de tortura amb el codi penal espanyol i parlem de tortura en la definició de la Convenció contra la Tortura. Nosaltres pensem que, a partir del testimoni dels peritatges aquí hi ha una sèrie de finalitats que són bastant clares, la indagatòria per suposat, obtenir informació a través dels seus contactes i dels avals de la persona i de la pròpia persona. I dos, si voleu més especulatives,

una finalitat punitiva, castigar per la condició d'activista de moviment social, sobretot en aquests casos en què no era necessari entrar en aquest tipus de relacions. I el *chilling efect* una finalitat intimidatòria, llançar un missatge dissuasiu a tota la comunitat i al moviment social, aquestes dues últimes, com dic, són més especulatives, la indagatòria em sembla que és bastant clara.

I aquest efecte de descoratjament està reconegut a la jurisprudència, tant al Tribunal Europeu de Drets Humans com pel propi Tribunal Constitucional de l'Estat espanyol, com una pràctica d'inhibició d'exercici de drets fonamentals i que està contemplat com també part del mateix delictes de dany moral.

Per tant, considerem que tenim o hem evidenciat amb aquests peritatges que hi ha persones que han tingut un patiment greu, sever, crònic, que es pot detectar amb les avaluacions que vam fer mesos després dels fets i que entenem que s'han anat mantenint al llarg del temps, que hi ha uns efectes clínics i uns efectes que anomenem més existencials, més ontològics, com vulgueu dir-hi, que això ha estat fet per l'acció lasciva d'un funcionari policial, és a dir, d'un funcionari públic en l'exercici de les seves funcions, a través d'una sèrie d'estratègies que vulneren drets fonamentals de la persona, intimitat, privadesa, etcètera, i manipulant les seves expectatives i els seus efectes d'una manera que entenem té una sistematicitat i una planificació.

I a través d'això, doncs, s'ha accedit a informació íntima, personal vinculada a l'activisme, etcètera. Per tant, tenim tots els elements constitutius de la definició de tracte cruel, inhumà o de tortura. I la nostra analogia pericial permet establir una alta consistència entre el tipus de símptomes que veiem, els impactes psicològics i els fets que es descriuen i que les pròpies víctimes ens han compartit.

I, per tant, diríem que hi ha una alta consistència que això reforça la idea que estaríem davant d'una situació de maltractaments o de tortura sense entrar, diguem, al tipus penal, perquè això sí que no ens correspon com a perits.

Moltes gràcies.

El president

Bé, primer de tot, agrair-li la compareixença al senyor Pau Pérez per la interessant presentació que ha fet. Destacar que potser vostè no ho veu, hem estat generosos amb el temps des de la Mesa, ja que han sigut uns vint minuts, però pensàvem que calia fer tota l'explicació i tota la intervenció per tota la sistematització com estava plantejant i que sinó, anava en minorament de la qualitat de la comissió i de les intervencions posteriors. Per tant, demanar disculpes des de la Mesa per aquesta qüestió, però en tot cas ha estat el criteri.

I en tot cas ara sí que passàriem a donar la paraula als grups parlamentaris de major a menor i, en darrer cas, al grup del Partit Socialista. Per tant, començaríem pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per aquest temps de tres minuts, amb el diputat, el senyor Francesc de Dalmases i Thió, quan vulgui.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president, i gràcies, professor Pau Pérez, per aquesta explicació, per aquesta dimensió del dany moral. A nosaltres ens agradaria començar amb una prèvia que sí que està íntimament vinculada a la vostra explicació, i és que precisament ahir vam tenir l'oportunitat de llegir i estudiar el darrer informe sobre l'estat de dret al món per part...

Fitxer 3

d'Amnistia Internacional, que és una organització que molts grups fan servir sovint en aquest Parlament per reivindicar segons quines qüestions, i resulta que precisament l'Estat espanyol surt bastant mal parat un any més d'aquest informe. D'una banda és perquè es manté l'escàndol de Pegasus, i específicament parla de les infiltracions, les escoltes a independentistes i a polítics catalans, i per tant també denuncia la inacció del Govern espanyol.

I la segona, la que us dic que tronca molt bé en la presentació d'avui, és la que es refereix directament a les infiltracions policials, i aquest informe assenyala específicament dos punts. El primer és denunciar que l'Estat espanyol es nega a investigar aquestes infiltracions policials i a demanar-ne responsabilitat, per una banda, i la segona, que també denuncia que el propi executiu espanyol no ha

plantejat en el Congrés espanyol poder impedir que es puguin realitzar aquestes infiltracions com s'han fet fins ara.

Per tant, tot això que estem investigant en aquesta comissió, el que diu aquest informe és que específicament l'Estat espanyol ho coneix i fins i tot ho reconeix, però que no pren les mesures legislatives i polítiques perquè no es puguin tornar a produir. En tot cas, professor Pérez, agrair-vos aquesta dimensió del dany moral que ens heu explicat avui, i només dues qüestions molt breus, perquè la veritat és que heu fet una explicació molt clara que ens ajuda molt a l'hora d'elaborar les conclusions d'aquesta comissió d'investigació, però la primera seria la dimensió col·lectiva del dany moral. A què em refereixo, això?

Heu parlat molt de la persona afectada, fins i tot heu parlat de la pròpia persona afectada amb com se sent culpable respecte a la seva parella o la seva família, però no ens heu parlat dels efectes que té directament a la parella, a la família, als amics, el fet de comptar amb una persona que ha patit aquesta qüestió. Per tant, seria aquesta la primera qüestió.

I la segona és, si en un sentit més ampli podríem parlar de la dimensió col·lectiva del dany moral, si hi hauria alguna mena de definició, si no jurídica, sí acadèmica, que ens pogués ajudar també a parlar, com que existeixen uns certs patrons d'infiltració, també podrien existir uns certs patrons que ens poguessin parlar de dany moral en aquesta dimensió col·lectiva.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor de Dalmases. Tot seguit donaríem la paraula també per aquest temps de tres minuts a la senyora Mar Besses i Casanovas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda. En primer lloc, agrair la compareixença del senyor Pérez, perquè crec que ha sigut molt interessant i molt aclaridora, sobretot perquè en aquesta comissió potser sovint o en la majoria dels casos ens centrem molt en aquesta dimensió política i en aquesta afectació que té les infiltracions en el que són

els moviments socials o en les organitzacions polítiques i com això pot afectar o alterar la seva tasca, però crec que és molt rellevant i, sobretot, a vegades potser ho invisibilitzem massa, és aquesta dimensió personal i com allò, com això transcendeix en la vida de les persones, inclús arribant a estroncar moltes de les seves vides. Per tant, crec que les xifres que vostè ha posat sobre la taula són demolidores i, per tant, no les podem obviar i, per tant, hem de posar-hi remei.

Vostè parlava també d'aquest dany psicològic i moral en aquestes dues direccions, és a dir, no només cap enfora, cap a aquelles qüestions de caire relacional, que és precisament de les que s'aprofiten aquestes infiltracions, com a través de la confiança aconseguixen accedir en aquelles parts més personals de la vida d'aquests activistes i, per tant, que el reflex de tot plegat després són aquests sentiments de vergonya, de bloqueig, de desconfiança, de culpa, que són molt lesius per la persona, però també en com la persona processa aquest dolor que se li ha infligit o aquest dany que se l'ha infligit a la pròpia persona. I, per tant, també crec que m'ha semblat molt interessant com se'ls arrenca una part de la identitat a aquestes persones.

Una persona que és activista i que forma part del seu dia a dia l'activisme en molts àmbits de la seva vida, com després d'aquest procés senten que també se'ls ha arrencat una part de la seva identitat i després com això és tan difícil de recuperar. Per tant, també m'agradaria preguntar, els episodis que vostè ha descrit, parlava d'episodis depressius, crisi d'angoixa, episodis d'agorafòbia. Són episodis que limiten i que afecten molt el dia a dia i les capacitats funcionals d'una persona. Per tant, m'agradaria preguntar també com afecta, com ha afectat aquestes persones en la seva dimensió familiar, per exemple, o en l'àmbit laboral. Han pogut continuar d'alguna manera sostenint tot això després de passar per aquest mal tràngol?

I després m'agradaria situar dues preguntes. Com hem de considerar aquestes persones? Perquè des del nostre punt de vista podríem dir que són víctimes de l'Estat, d'una mala praxis per part de l'Estat. Vostè parlava de tractament humà, parlava de tortura... Per tant, quina consideració creu que haurien de tenir aquestes persones? Perquè, de fet, són doblement víctimes. Víctimes pel que han passat, però víctimes també perquè segurament ningú els reconeix la seva situació i les

conseqüències de la infiltració no s'acaben, com hem vist quan la infiltració finalitza, sinó que després hi ha tot un procés darrere que s'ha de sostenir, no només amb el temps i amb la dedicació d'aquestes persones, sinó que hi ha d'haver professionals que ho acompanyin i això també té un cost.

Com hem d'acompanyar en aquest sentit? Quin paper ha de tenir l'Administració i si creuen o si troben algun denominador comú, per dir-ho d'alguna manera, entre les víctimes, de considerar algun mecanisme o alguna eina de reparació que faci que se'ls reconegui aquesta situació i que després puguem posar eines a disposició per acompanyar aquestes persones i aquestes víctimes, perquè crec que podem considerar víctimes en la totalitat dels casos.

Per tant, jo ho deixaria aquí.

Gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies, senyora Besses. Tot seguit donaríem la paraula al senyor Andrés Garcia Berrio, del Grup Parlamentari dels Comuns, quan vulgui.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc volia agrair la compareixença del director clínic del centre Sira en aquesta comissió d'investigació, crec que la seva compareixença ha estat molt il·lustrativa. L'agraïm, sabem que hi ha molta feina darrere d'una avaluació i d'un peritatge d'aquest tipus, i també crec que és important per les feines d'aquesta comissió. Jo crec que hi ha diferents elements sobre els quals hauríem de fer una reflexió important per analitzar la gravetat del que va passar.

En aquest sentit, entenem que tota la definició que es fa, sobretot cap al final de les explicacions i els fonaments de per què hauria de ser analitzat com un tracte cruel, inhumà o degradant o fins i tot tortura, pensem que és fonamental aquest anàlisi de l'impacte psicològic de fins a quin punt va afectar la dignitat de les persones aquestes pràctiques que, hem de recordar-ho, van ser realitzades per un agent policial sota identitat suposada facilitada per la pròpia Administració, pel propi Estat. Llavors jo crec que aquests punts són claus.

Sí que li volia preguntar, en concret, un dels aspectes que més estem analitzant és que fruit d'aquesta infiltració sota cap habilitació legal, el que es fa d'alguna manera és que aquest agent policial va tenir accés a domicilis, va tenir accés a comunicacions privades, i va tenir accés a comunicacions de persones que estaven exercint el dret d'associació o manifestació. Va tenir accés a tota una sèrie d'informació que no hagués tingut sense una ordre judicial. Sí que li volia preguntar si pot aprofundir en quin va ser l'impacte en aquesta afectació, tant per la part dels domicilis, com de les comunicacions vinculat amb el dret de reunió, associació o manifestació.

Després també jo crec que n'hi ha una qüestió clau, que una de les coses més greus fins ara d'aquest cas, és la manca d'assumpció de responsabilitats per part del propi agent, dels agents i dels comandaments i els responsables polítics i el Govern davant d'un cas tan greu de vulneració de drets humans. Llavors, no així com va passar després de tota una sèrie de processos a Anglaterra. Llavors també preguntar-li quin efecte està tenint també aquesta sensació d'impunitat, de manca de resposta de les institucions davant d'una situació que, hem de recordar que no només és una infiltració de persones activistes, sinó que es va fer fent ús instrumental de relacions sexoafectives i de manera molt calculada.

Llavors, era per si podia aprofundir en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El secretari segon de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat Garcia Berrio. En nom de la Candidatura d'Unitat Popular és el torn del seu portaveu, el senyor Xavier Pellicer Pareja, endavant.

El president

Bona tarda de nou, senyor Pérez. Agrair-li la compareixença. Ja en la legislatura anterior vam tenir el plaer de poder comptar amb la seva intervenció i em sembla que és un element molt rellevant per poder també abordar una perspectiva que segurament deixem sempre en segon terme respecte a les infiltracions policials, que és la qüestió de l'impacte en les persones que la pateixen i les conseqüències que té per aquestes.

Per part nostra, amb la seva compareixença i amb la tasca que han fet des de Sira i que ha fet vostè mateix, em sembla que queda més que acreditat que s'han produït una sèrie de danys morals, físics, individuals, específics i també col·lectius i, per tant, no hi ha cap dubte que s'han produït aquests danys i crec que és gràcies a la gran tasca que han fet vostès i els hi volem agrair.

I això entra una mica en contradicció o en consonància amb tots aquests elements que ha plantejat que, malgrat escapin a la seva especialitat, em sembla que són absolutament rellevants, que és el buit legal que hi ha a l'Estat espanyol, no només en la qüestió de la violació per decepció que ha mencionat vostè, sinó també en la falta de regulació d'aquests agents infiltrats, que s'emparen una legislació absolutament obsoleta, absolutament fora de joc i que és més aviat un, tot el que no està prohibit està permès, vulnerant drets i trepitjant drets i llibertats que no es fan ni en casos d'investigacions per terrorisme o en casos d'investigacions de màfies violentes, i que, en aquest cas, l'Estat es pren la potestat de poder fer.

No és la seva especialitat, en tot cas, si ho vol comentar, probablement estaria bé veure quines proteccions o advertiments legals creu vostè que hi hauria d'haver per poder prevenir aquestes situacions. I, sobretot, el que ens interessaria saber és, vostè ha parlat de què nivell de Tribunal Europeu de Drets Humans està perfectament acreditat la connotació jurídica d'aquest dany que s'ha produït. Per tant, si pensa que, si això ho veu una instància europea, serà reconegut.

I l'altra qüestió que també ens preocupava i ens sembla rellevant i voldríem que ens expliqués una mica és quins elements, quines qüestions, tant en termes més individuals com en termes més col·lectius, quins camins creu que s'haurien d'emprendre per poder iniciar una reparació en el que han patit aquestes persones. I, finalment, també parlava vostè del que ha suposat el tractament comunicatiu per part dels mitjans i aquesta revictimització de les que molts cops han estat dones, les principals afectades. Si pogués parlar de tu a tu als mitjans de comunicació, quines propostes o quins consells o quins elements els diria que tinguessin en compte o que situessin damunt la taula per poder tractar aquesta qüestió a nivell comunicatiu des d'una perspectiva que respectés les persones que han patit aquestes infiltracions.

Moltes gràcies.

El secretari segon de la Mesa del Parlament

Moltes gràcies, senyor Pellicer. I per acabar amb aquest torn, és el torn del diputat Christian Soriano, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Gràcies.

Christian Soriano García

Moltes gràcies, president. Seré ràpid. Són dues preguntes concretes que m'han sortit després de l'exposició del senyor Pérez, a qui vull agrair-li, com han fet la resta de companys i companyes, la seva intervenció d'avui. Són dues preguntes, ja ho ha fet una miqueta al final de la seva exposició, però crec que sí que seria important, almenys així ho pregunta aquest diputat, que vostè, des d'un punt de vista jurídic o acadèmic, pogués explicar una miqueta la diferència entre dos conceptes que crec que són importants, que són el de tortura i el de tracte denigrant.

Ja sé que el Tribunal Europeu de Drets Humans va fer una diferenciació clara sobre aquest terme, hi ha molta jurisprudència al voltant d'aquesta diferenciació terminològica, però crec que és molt important per diferents discursos que s'han fet i es van fer en aquesta comissió, així que m'agradaria saber el seu punt de vista en aquesta situació.

I la segona de les preguntes concretes és saber si des del centre Sira, aquestes comprovacions que s'han fet i aquests anàlisis en funció dels anys que es puguin haver ocasionat en presumptes infiltracions com aquestes i demés, s'han fet només amb aquesta casuística particular, o si s'han fet amb d'altres infiltracions en un context que hagin estat diferents, i, si ha estat així, quines són les diferències que vostè veu o pot veure o hagi pogut analitzar entre uns processos i altres.

Seria simplement això.

Moltes gràcies, professor.

Pau Pérez (expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets)

Moltes gràcies...

El president

Sí, un segon, disculpi, un segon, senyor Pau Pérez. Gràcies al diputat del PSC per la seva intervenció, ara mateix li dono la paraula. Sí que traslladar-li, preguntar-li, si des d'aquí vostè no veu el temps d'intervenció, no, senyor Pau Pérez?

Pau Pérez (expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets)

No, no.

El president

Doncs si li sembla, com que són set minuts, jo quan porti cinc minuts l'informo que li queden dos minuts, així pot ajustar una mica la intervenció. Ja intentarem ser una mica generosos amb el temps, però, en tot cas, comentar-li això. I, dit això, li donem la paraula perquè pugui continuar amb la seva explicació.

Moltes gràcies.

Pau Pérez (expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets)

Intentaré donar una resposta global a totes les preguntes, perquè hi ha uns certs solapaments i organitzar-les una mica. A veure, per una banda, la dimensió col·lectiva o...

Fitxer 4

com ha respost l'entorn. L'entorn no ha respost sempre de la millor manera possible. I s'ha d'entendre. En col·lectius o amb espais de militància en els que es pateix una situació com aquesta, el primer que surt és la desconfiança i el primer que surt és aquella persona que d'alguna manera, entre cometes, ha generat el problema, posar-li cometes. I una de les coses que les persones deien és sentir el poc recolzament de l'entorn, el poc recolzament inclús, m'atreveixo a dir, dels espais de militància i com, d'alguna manera, s'han sentit posats en quarantena, en pensar com pot ser que això...

Llavors, la sensació d'aïllament, la sensació de no ser entès, que hi ha una desconfiança cap a tu després de tot això que ha passat, és una de les coses que més ha colpejat. I a nivell de família, les pròpies persones no volen compartir. No volen compartir primer pel caràcter íntim d'algunes de les experiències, però també

perquè tenen por per la família, perquè la informació, o sigui, no saps exactament quina informació tenen de tu, quina informació tenen de la família i d'alguna manera com pot repercutir això a la família si la família també està sent objecte, llavors, aquesta ampliació del marc de dany fa que tu no vulguis generar por, que no vulguis generar i, per tant, hi ha una manca de recolzament.

I això és el que explica en bona mesura que la principal forma de suport no han sigut professionals, haig de dir-ho, ni han sigut els propis moviments de solidaritat, sinó que han sigut elles mateixes. I d'això el llibre que ha sortit, la associació que han creat, els actes que han fet, etcètera. I això explica també, en part, i ja vaig enllaçant amb altres preguntes, un cert nivell d'esgotament d'aquestes persones, després d'aquests anys, sentir-se una mica..., havent de portar el pes de la victimització, de la denúncia i de veure que es pot fer això i sentir que, tret de certs sectors molt concrets, a la resta no hi ha la resposta que esperaven.

I, per tant, quan diem què es pot fer per reparar? Evidentment, el reconeixement públic és una dimensió molt important. Si el Parlament, d'alguna manera, pot donar algun tipus de validesa a aquestes vivències, i que no són... Això té un gran valor. Però també hi ha una altra realitat, que és que tots aquests casos han sigut judicialitzats, i aquests casos no han tingut la resposta judicial que s'esperava. No només això, sinó que, a més, algunes de les resolucions que han tancat els casos són doblement humiliants, perquè les argumentacions que fan servir alguns dels jutges, i no entraré en detalls per raons òbvies, demostren que hi ha elements darrere que tenen a veure amb temes de gènere i amb temes, jo m'atreiria a dir, inclús ideològics, per la manera com es redacten determinades resolucions.

Això tindrà, més amunt a nivell de Tribunal Europeu? Bé, s'ha de veure. En aquest moment, si no entenc malament, hi ha un recurs d'empara al Tribunal Constitucional. S'ha de veure primer com respon el Constitucional i de quina manera té en compte aquests drets fonamentals de les persones afectades? I a partir d'aquí veurem, el Tribunal Europeu, que esperem tingui una mirada diferent a tot això.

Bé, jo crec que hi ha un... Quan parlàvem de l'efecte de difusió, clar, no podem tocar tots els aspectes, però heu de pensar, per exemple, que la majoria de persones que, hem peritat expliquen situacions en què molt possiblement s'han pres mostres d'ADN

d'elles, raspalls de dents, peces de roba, etcètera. Pensar que puguin haver-hi mostres d'ADN en mans de la policia immediatament dispara qualsevol paranoia, que poden incriminar del que sigui i poden..., que serà real o no serà real? Bé, la ment és lliure i, a partir d'aquí, la idea de replegar-se, de canviar de domicili, de canviar de ciutat. Molta gent ha canviat de ciutat.

Parlàvem de l'agorafòbia. L'agorafòbia és no poder entrar a casa teva, perquè et recorda el que va passar i, per tant, canviar de domicili, canviar de barri o canviar de ciutat. Aproximadament el quaranta per cent de persones han hagut de canviar de casa perquè no han pogut seguir vivint al mateix lloc.

Penso, per tant, que hi ha moltes possibilitats de restituir una mica del dany fet en conjunt. Pels victimaris, en primer lloc, però també per una ciutat que no ha respost bé.

Com ha de respondre la premsa? Doncs, jo no ho sé, hi ha uns codis ètics perfectament establerts de comunicació. No crec que s'hagués fet una comunicació similar amb altres víctimes de trauma. No puc imaginar que les persones víctimes de la dana o que víctimes s'hagués fet un tractament mediàtic mig en burla, mig en tal, no? Llavors ja té a veure quin és també...

El president

Li queden dos minuts, senyor Pérez.

Pau Pérez (expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets)

...amb estereotips de la pròpia premsa. El que deia el diputat Garcia Berrio entenc que es refereix al delictes de revelació de secrets i això té a veure molt amb l'impacte de no saber què és el que saben. No hi ha res més bloquejant que no tenir ni idea de què és el que saben els altres de tu i, per tant, per si de cas, no moure't.

Respecte a la distinció entre tortura i tracte cruel, inhumà o degradant, la definició clàssica és que la tortura és una forma agreujada, per tant, el que definiria seria el nivell de patiment, el patiment sever. Cada cop més jurisprudència contradiu aquest criteri i el que diu és que el que és rellevant –perquè el patiment és subjectiu–, el rellevant és la intencionalitat. Quan hi ha una intencionalitat i hi ha un propòsit clar, parlaríem de tortura, i quan això no és clar, parlaríem de tracte cruel, inhumà o

degradant, aquest és el criteri d'Amnistia Internacional, de Human Rights Watch, i de molts, i del Relator Especial contra la Tortura.

Segur que em deixo alguna cosa, però bé, una mica combinar el que m'havíeu preguntat i espero haver contestat el màxim possible.

El president

Moltes gràcies, senyor Pérez, sobretot per aquest exercici de síntesi i cenyir-se al temps. Si hi hagués alguna qüestió concreta més que volgués formular algun grup parlamentari... *(Veus de fons.)* Sí, demanen, senyor Pau Pérez, si podria fer arribar la presentació. No sé si això seria...

Pau Pérez (expert en atenció psicosocial en situacions de vulneració de drets)

Per suposat.

El president

I si no hi ha cap més qüestió, doncs agrair-li de nou al senyor Pau Pérez, expert del centre Sira, pel testimoni o per les explicacions que ens ha vingut a donar avui.

Moltes gràcies.

I, si el sembla, faríem una petita pausa per rebre següents ponents.

(Pausa llarga.)

El president

Bé, doncs, bona tarda de nou. Reprenem aquesta Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge en Programari Espia per part del Regne d'Espanya.

Compareixences

365-00049/15 a 365-00051/15

Tot seguit substanciarem els punts 2, 3 i 4 d'aquesta comissió de forma conjunta. Abans de presentar-vos-els, si que, després d'haver parlat amb els ponents, hem establert una mica d'ordre de presentació, també en funció de necessitats laborals, que ara trasllado. I, en tot cas, dir-vos que, primer de tot, substanciarem la compareixença de Mezied Khalilia Dib, espero haver-ho pronunciat correctament, en representació de la Comunitat Palestina de Catalunya i en qualitat de testimoni. Segonament farem la compareixença d'Alys Samson Estapé, en representació de Prou Complicitat, i, en tercer lloc, farem la compareixença de Kènia Domènech Álvarez en representació del Jovent Republicà, tots ells en qualitat de testimoni davant d'aquesta investigació.

Cada un d'ells i elles tindran un temps de deu minuts i, posteriorment, els grups podran preguntar durant sis minuts i, llavors, respondre a les preguntes. Així que començarem substanciant aquest tercer punt, que és la compareixença de Mezied Khalilia Dib. Moltes gràcies per ser aquí, quan vulgui pot començar.

Mezied Khalilia Dib (representant de la Comunitat Palestina de Catalunya)

Hola, bona tarda. Bé, gràcies a tots i a totes que esteu aquí. Bé, jo em dic Mezied Khalilia Dib. Sóc de Cisjordània, de Palestina, de Jenin, d'un poble petitona, es diu Jabà. Vaig arribar aquí fa uns vint anys, després de la segona Intifada. Vam estar perseguits, tots, la meva família, per l'Estat sionista d'Israel. Tres germans acaben empresonats, un estava disparat al cap, acaba discapacitat i jo, exiliat aquí a Catalunya. Bé, sóc membre de la Junta Directiva de la Comunitat Palestina a Catalunya. Vaig estar tres vegades en diferents grups de la Directiva de la Comunitat Palestina. També militant en grups solidaris amb Palestina, com el CBSI i altres.

Bé, avui ens trobem aquí per parlar de la infiltració d'un agent de la Policia Nacional al nostre espai comunitari, que es presentava com una dona jove palestina originària de la Franja de Gaza per infiltrar-se en el nostre moviment. O sigui, l'Estat espanyol utilitza el patiment i l'entitat de Palestina per infiltrar-se en un moviment que treballa solidari i dona suport a la causa palestina. Aquest cas és un exemple de com l'Estat i la policia s'adapten i aprenen per controlar-nos i vigilar-nos, en aquest cas utilitzant les polítiques d'entitats. No és la primera vegada que veiem com la nostra lluita, el nostre patiment i la...

Fitxer 5

nostra història són instrumentalitzades per les estructures de poder, en aquest cas l'Estat alineat amb el sionisme.

Saben com jugar amb la política identitària i ho porten al màxim extrem pels seus interessos. Perdó, que no estic preparat per... No tenia preparats, em sap greu, a més que al Parlament mai he estat, és la primera vegada. *(Pausa.)* Gràcies. Doncs això, que l'Estat espanyol ha utilitzat la policia i el cos policial per infiltrar-se a través de la comunitat i l'entitat palestina per vigilar i per aconseguir informació d'un moviment que està treballant solidari amb el poble palestí. En el nostre cas, que és molt fort i molt dolent, que trobar a casa meva, jugar amb la meva filla una policia nacional, quan la meva filla té tres anys jugava amb una palestina quan és una policia nacional.

Això m'ha causat una desconfiança en l'entorn i en la gent que t'envolta. Quan tu emigres a un país i trobes que la gent que és al teu entorn, al teu espai és gent del poble, gent solidària, bona gent, i després et trobes algú que està a casa teva, que com que som un poble solidari i obert a tothom i molt hospitalari, tenim l'espai i la comunitat palestina oberta per tothom. En aquest cas entra una utilitzant el nom i causa palestina per arribar a gent del moviment que treballa per la solidaritat per Palestina. És això. Després, si hi ha alguna pregunta que podem respondre...

El president

Moltes gràcies per el seu testimoni. Ara després, si hi ha preguntes, que estigui tranquil que encara que el Parlament faci una mica de respecte i és normal, té tot l'espai i tot el temps per explicar-se.

I tot seguit donaríem la paraula a la senyora Alys Samson Estapé, en representació de Prou Complicitat, també en qualitat de testimoni. Quan vulgui.

Alys Samson Estapé (en representació de Prou Complicitat)

Moltes gràcies i bona tarda. Avui comparec davant d'aquesta comissió en nom de la coalició Prou Complicitat amb Israel. La revelació que la persona coneguda com a Belén, que va formar part activa dels nostres espais entre els anys 2018 i 2020 era

en realitat una agent infiltrada de la Policia Nacional ens va generar xoc, dolor i indignació. Aquest és el primer cas conegut d'infiltració policial en el moviment de solidaritat amb Palestina a l'Estat espanyol, però l'onzè destapat arreu de l'Estat espanyol en menys de tres anys. La infiltració de la Belén ha suposat un atac directe al nostre moviment, perquè posa en evidència les intencions de l'Estat per perseguir i criminalitzar el nostre moviment, un moviment que es conforma i lluita per l'alliberament de Palestina, que passa per la fi de totes les complicitats criminals amb l'Estat genocida d'Israel, que malauradament a Catalunya encara en són moltes.

Durant dos anys la que vam conèixer com a Belén, la que vam conèixer com a palestina a la franja de Gaza va participar de forma activa de les nostres activitats polítiques, socials i també personals, compartint espais de militància, de confiança i d'amistat. Les dues persones que ens veieu aquí la vam arribar a convidar a casa nostra, va arribar a estar a la meua festa d'aniversari, perquè us pugueu fer una idea de l'impacte personal que pot arribar a tenir una infiltració. La Belén es va acostar als nostres espais a la tardor del 2018, a una xerrada que organitzava i que participava la Comunitat Palestina de Catalunya amb moltes ganes de ser activa i de manera molt ràpida va passar a formar part de la coalició Prou Complicitat amb Israel.

A la primavera del 2019 va participar en una formació per la prevenció de l'extremisme violent a Novact, i des d'allà va mostrar interès a participar al Casal Popular de Tres Voltes Rebel i d'allà després a l'Endavant Osan i també al Casal Popular de Nou Barris. Durant tots aquests anys que la Belén va estar dins del moviment va arribar a fer cartells, organitzar actes, inclús presentar aquests actes representant la Comunitat Palestina de Catalunya. Però, com he dit abans, la Belén també es va acostar a nosaltres i va establir vincles personals, convertint-se, per moltes de nosaltres, en una amiga i confident. Això no només suposa una vulneració greu de drets fonamentals sinó també una agressió profunda a la confiança i a la vida col·lectiva del nostre moviment i de desenes de col·lectius que, com nosaltres, s'han vist afectats per aquestes infiltracions il·legals.

Ho direm clar des del principi, això no ens ha aturat i tampoc ho farà. Ens vam assabentar de qui era la Belén el febrer del 2025, gràcies la investigació de La

Directa, a qui volem agrair una vegada més el seu paper clau en destapar aquestes pràctiques policials. Ha passat més d'un any des d'aquell moment i avui podem dir amb encara més força que estem encara més fortes que mai i que no han aconseguit el que voldrien, tot el contrari. De fet, el millor exemple de la força del nostre moviment és que, malgrat aquesta infiltració, quatre anys després que la Belén marxés, hem estat capaces de sostenir dos anys i mig de mobilització massiva als carrers contra el genocidi a Palestina. Això es mostra en la nostra resistència, convicció, legitimitat i arrelament popular.

És important entendre el context en què es produeix aquesta infiltració. Entre 2018 i 2020, el moviment de solidaritat amb Palestina vivia un moment d'expansió, coordinació i victòries. Més de vuitanta municipis en tot l'Estat es van declarar espais lliures d'apartheid israelià, es van aconseguir fites internacionals, com la cancel·lació del partit de la selecció d'Argentina a Jerusalem, on, com a coalició Prou Complicitat amb Israel, hi vam tenir un rol clau. Es van aturar esdeveniments esportius i culturals vinculats amb la normalització de l'Estat d'Israel. Érem i som, i ho seguirem sent, un moviment obert, plural, horitzontal i profundament assembleari, que treballem per posar fi al genocidi, l'ocupació, la colonització i l'apartheid d'Israel contra el poble palestí.

I és en aquest moviment on l'Estat decideix infiltrar-se. Conèixer aquests fets ens va portar a fer una reflexió política de fons. Les palestines, com ha explicat el meu company, viuen de primera mà la repressió de l'Estat genocida d'Israel, i aquelles que treballen per l'alliberament del poble palestí, alguna vegada també vivim una mica de repressió, tot i que no es pot comparar en absolut amb aquest món tan racista en què vivim i que l'Estat genocida és profundament racista, nosaltres ens preguntem, per què s'infiltra la policia en moviments socials que el que defensen és la justícia, els drets humans, la vida i el dret internacional. Per què es destinen recursos públics a espia i controlar-nos, en lloc de protegir els nostres drets i llibertat?

I la resposta que vam trobar és preocupant, és perquè el nostre moviment és incòmode, perquè nosaltres el que fem és assenyalar complicitats. El que nosaltres diem és que l'Estat d'Israel no podria cometre els crims que comet de forma

sistemàtica contra el poble palestí si no fos amb el suport, la permissivitat i la col·laboració d'estats com l'espanyol i també d'institucions catalanes. La infiltració de la Belén, per tant, és un clar exemple d'aquestes complicitats, la de la repressió, persecució i criminalització cap al moviment, el qual està en augment en aquest últim any.

Volem denunciar un element especialment greu que és l'ús de la identitat. Aquesta agent es va presentar com una jove palestina, sabent que això li donaria accés, legitimitat i confiança dins del moviment. És una instrumentalització deliberada de la identitat per tal de controlar i desarticular lluites polítiques. És profundament dolorós per les persones palestines, com ja ha explicat el meu company, i per totes les que lluitem per la llibertat del poble palestí. Davant d'això, volem ser molt clares. La lluita per Palestina no és una qüestió identitària, és una lluita política i social, una lluita contra el genocidi, contra el colonialisme, i és una lluita que connecta amb altres lluites arreu del món contra totes les formes d'opressió.

I és precisament per això que no ens faran retrocedir, que ens mantenim fermes, que ens mantenim organitzades i que ens mantenim mobilitzades. I avui aquí volem reiterar les nostres demandes. En primer lloc, exigim que es posi fi a totes les relacions amb l'Estat genocida d'Israel. En segon lloc, exigim l'aplicació immediata d'un embargament d'armes a Israel, que recordem que encara no hi és i que l'Estat espanyol té en el calaix dues iniciatives legislatives, que són un projecte de llei i una proposició de llei, a les quals hi ha les esmenes registrades, de les quals s'ha de tancar el període d'esmenes per tal que realment pugui veure fi a totes les relacions militars entre l'Estat espanyol i Israel.

En tercer lloc, exigim la prohibició de les infiltracions policials en moviments socials, així com la desclassificació de tota la informació relacionada amb aquestes operacions. Tenim dret a saber fins a quin punt s'han vulnerat els nostres drets. Tenim dret a saber quina informació té la Policia Nacional sobre totes nosaltres, sobre el nostre moviment, per què la té, on és i quin ús se n'està fent. En quart lloc, exigim que es posi fi a tota la repressió per a aquelles que ens organitzem i ens mobilitzem per l'alliberament del poble palestí. La plataforma Defender a quien

Defiende, ha publicat unes dades que són molt preocupants, i és l'augment de casos de repressió, d'un 66,7 per cent, vinculat al lliure exercici del dret a la protesta.

I, a més, assenyala que s'ha produït un enduriment de les pràctiques repressives contra moviments socials, amb un augment de les detencions i la violència policial. No podem entendre la infiltració de la Belén al nostre moviment i totes les altres infiltracions policials com a quelcom separat de l'augment de la repressió que estem vivint des del moviment de solidaritat amb Palestina i tots els altres moviments populars que treballem per la justícia. Aquest informe, Defender a quien Defiende, deia que la majoria dels casos de repressió detectats es produeixen a Catalunya, i el moviment de solidaritat amb Palestina és el més afectat, tant a Catalunya com en el conjunt de l'Estat.

Les nostres demandes són coherents amb el dret internacional, amb els principis democràtics i amb la defensa dels drets humans, pel que aquest Parlament hauria d'adoptar-les de forma immediata i fer el possible perquè així sigui. Nosaltres el que volem deixar clar avui és que aquesta infiltració, lluny de debilitar-nos, el que ha fet és posar de manifest la força del moviment. Si ens volien controlar, si ens volien trencar, no ho han aconseguit. Continuem més fortes i més organitzades i més convençudes que mai. I sabem que el que fem molesta, però també sabem que funciona i que importa i que empeny cap endavant.

I ho hem vist en aquest Parlament, com arran de mobilitzacions que hem dut a terme des de la Comunitat Palestina de Catalunya, com des de la coalició Prou Complicitat amb Israel, per exemple, vam aconseguir que aquest Parlament fos el primer a nivell internacional a decretar que el sionisme és una forma de racisme. Però avui també volíem advertir. Aquestes pràctiques tenen un cost democràtic molt alt. Erosionen la confiança en les institucions, vulneren drets i envien un missatge molt perillós a la societat civil, que organitzar-se i defensar causes justes pot ser objecte de vigilància i repressió. I això no pot ser compatible amb una democràcia plena.

Per això, avui també volíem interpel·lar directament aquest Parlament i el Govern de la Generalitat. Què estan fent per posar fi a les infiltracions policials o moviments socials? Què estan fent per posar fi a la complicitat amb l'Estat d'Israel? La Fira de Barcelona, de la qual la Generalitat de Catalunya forma part del Consell

d'Administració, s'ha convertit en un dels espais més evidents d'aquesta complicitat amb l'Estat d'Israel. Què estan fent per posar fi a aquesta complicitat? Què estan fent per posar fi a la repressió i a la criminalització cap a qui s'organitza i es mobilitza en contra de l'Estat genocida d'Israel?

Perquè mentre el moviment i la mobilització creix, també està creixent la repressió. Ho estem veient amb les nostres mobilitzacions, on hi ha vegades que hi ha més agents policials que persones manifestant-nos. Ho veiem també amb l'ús del gas pebre. El cas més sonat va ser el 15 d'octubre passat, on simplement estàvem intentant de forma pacífica impedir que hi hagués un partit de bàsquet contra un partit que representa l'Estat genocida d'Israel. I aquell dia el Mossos d'Esquadra van detenir quinze persones, onze d'elles eren menors d'edat, i es van documentar desenes de persones ferides com a conseqüència de l'actuació policial.

Tenim molts exemples, però un element més de com preval la complicitat per sobre dels nostres drets i llibertats són aquestes actuacions. Nosaltres no pararem fins que es posi fi a tota la repressió, fins que es posi fi a tota la complicitat.

Visca Palestina lliure!

El president

Moltes gràcies, senyora Samson, pel seu testimoni. Ara donarem la paraula a la senyora Kènia Domènech Álvarez, també per aquest temps de deu minuts.

Gràcies, quan vulgui.

Kènia Domènech Álvarez (en representació de Jovent Republicà)

Gràcies. Jo vinc a comparèixer en nom del Jovent Republicà per explicar uns fets que van passar l'any 2022, quan el Jovent Republicà va patir un intent de captació d'una persona confident per passar informació de la nostra organització. L'objectiu d'aquesta acció va apuntar una persona que havia format part de la nostra organització i que encara es movia pel nostre entorn. Aquesta persona en qüestió va ser escollida per dos motius. El primer, que estava pendent d'un judici fruit d'una mobilització durant el Consell de Ministres l'any 2018, que es va celebrar a Barcelona, i alhora també s'havia presentat a unes oposicions de funcionariat en l'Administració pública.

Un home, un bon dia va contactar per telèfon amb ell per fer unes comprovacions sobre el procediment d'oposicions, una cosa normal, perquè l'examen era aquella setmana, i va mencionar el judici que tenia pendent. Aquest home li va dir que el volia ajudar i van quedar per veure's més endavant. Quan varen quedar, els dos homes que s'hi van presentar es van identificar com a membres del Departament de Seguretat Nacional del Govern espanyol, un departament que penja directament de la presidència del Govern espanyol, i sempre van donar a entendre que se seguien protocols policials establerts.

L'objectiu d'aquests agents era treure la màxima informació possible sobre el Jovent Republicà, sobre el nostre funcionament intern, sobre la participació de l'organització en accions activistes i independentistes, sobre les persones que estaven directament implicades en l'organització, entre moltes...

Fitxer 6

altres coses. De fet, els agents, el que li van encarregar aquesta persona va ser de reprendre la seva militància al Jovent Republicà, tornar d'una manera activa a la nostra organització. A canvi, ells l'ajudarien amb el seu procés judicial que tenia obert i amb les oposicions que esperava aprovar. En aquesta temptativa es varen fixar tres trobades. Una no es va celebrar, i diverses converses i encàrrecs a través de Telegram, un total de tres mesos de contacte.

I parlo de temptativa, ja que la persona que varen intentar captar, des del primer moment va documentar totes aquestes trobades i contactes que es van mantenir, per tal de desemmascarar l'Estat espanyol davant d'aquestes pràctiques repressives contra les organitzacions juvenils. El que primer de tot volem denunciar des del Jovent Republicà és la coacció que va patir aquesta persona per part dels agents, entenent coacció com l'acció d'obligar algú a fer una cosa que, evidentment no vol fer, a través de la intimidació, l'amenaça o la pressió.

I en aquest cas es va utilitzar la por, tant pel seu procediment judicial que tenia obert, com la por per no accedir a la plaça pública a la qual estava opositant. I això al que ens obliga és a preguntar-nos, quantes persones més hauran investigat fins arribar a aquesta persona? On arriba la informació que tenen dels joves independentistes

pel sol fet de ser joves independentistes? Des del Jovent Republicà n'estem profundament convençudes, que intenten captar joves a través de coaccions utilitzant l'estratègia de la por i la utilitzen de forma menys preable en processos repressius que tenen aquestes persones per part d'aprofitar-se dels moments de patiment pel qual passen aquestes persones per fer una cosa que és espionatge polític.

Si ens fixem, en totes les accions conegudes d'infiltracions i d'intents de captació a través de coaccions, són a organitzacions juvenils, a moviments socials. En canvi, l'espionatge polític més conegut per plataformes com són Pegasus i que, de fet, també són tema d'aquesta comissió és a primeres espases que lideren l'acció política als grans partits independentistes i les persones que els envolten. I aquesta diferència no és casual. L'Estat veu en el jovent una vulnerabilitat, la qual, el que vol fer és explotar-la. Creu que són més manipulables i té la ferma voluntat de criminalitzar tota la nostra acció política que fem des de les nostres organitzacions.

De fet, un cop destapat aquest intent de captació, juntament amb altres casos d'infiltracions, vam demanar al Govern espanyol explicacions juntament amb Òmnium Cultural i el CPC. El Ministeri d'Interior, liderat per Grande Marlaska, va admetre totes aquestes pràctiques il·lícites i les va justificar aquesta persecució contra el Jovent Republicà perquè, segons el seu criteri, suposem una amenaça terrorista per l'Estat espanyol, amb aquestes paraules. I és evident que aquestes justificacions i les pròpies praxis del Govern espanyol són molt greus i profundament antidemocràtiques, i persegueixen el dret fonamental a la protesta, ja que es presenta com a delictes tota l'acció política feta des de les nostres organitzacions i les organitzacions juvenils, com són el Jovent Republicà.

I això no només vulnera els nostres drets com a partit polític degudament registrat que som, sinó que també vulnera els drets de milers i milers de joves que han militat i militen a la nostra organització. El Govern espanyol persegueix les organitzacions juvenils independentistes i hi destina esforços i recursos de tota la ciutadania, perquè és evident que tenim la capacitat de canviar l'estatus polític de l'Estat espanyol, perquè posem en escac el Règim del 78 i el silenciós pacte que hi ha entre els estaments de l'Estat per sostenir-lo, per protegir-lo i per mantenir-lo.

De fet, el que realment és preocupant és que altres partits i organitzacions que es diuen demòcrates i fan bandera dels valors democràtics exerceixin aquestes pràctiques i facin aquestes accions i les justifiquin associant-les al terrorisme, cosa que és una barbaritat. El Jovent Republicà i les organitzacions juvenils independentistes som el primer bastió de defensa davant d'aquestes pràctiques i continuarem fent-hi front, com ho hem fet sempre. Si persegueixen a les organitzacions juvenils és perquè tenim la capacitat d'organitzar el jovent als Països Catalans. Si persegueixen el Jovent Republicà és perquè som actors útils per transformar i fer avançar la nostra societat cap a l'emancipació social i nacional del nostre poble.

I com diem sempre, l'organització és la clau per mobilitzar la nostra societat, per denunciar accions com aquestes que ens persegueixen, que ens criminalitzen i que ens vulneren sistemàticament els nostres drets. El jovent republicà és una organització que porta noranta-cinc anys fent acció política per defensar l'alliberament nacional i la justícia social, amb tota la repressió política que ha exercit l'Estat espanyol al llarg de la nostra història, i us asseguro que és molta. Si aquest intent de captació d'una persona confident a través de coaccions no ha fructificat, ans al contrari, ens ha servit per desemmascarar-lo i denunciar-lo, és perquè la història ens ha ensenyat que hem de posar mesures antirepressives a tota la nostra acció política.

És perquè la nostra militància n'és conscient, del poder social i popular que reunim i sap com ha d'actuar en cada moment perquè la repressió és ferotge i s'aprofita de qualsevol vulnerabilitat sense cap mirament, sense cap valor ètic i sense cap valor polític.

El president

Bé, moltes gràcies, senyora Domènech, pel seu testimoni també. Si el sembla, ara passarem al torn dels grups parlamentaris, que tindran un total de sis minuts per poder respondre, fer reflexions, preguntes o el que considerin. Per començar, donaríem la paraula al senyor Francesc de Dalmaes i Thió, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Quan vulgui, diputat.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. En primer lloc, tota la complicitat pel que heu explicat, tota la complicitat pel que heu explicat i pel que heu patit. I la segona reflexió és... I què us pensàveu? Què us pensàveu que era Espanya? Què us pensàveu? Perquè nosaltres no representem tot l'independentisme, però sí que representem una part de l'independentisme, i nosaltres avui volíem aprofitar la vostra compareixença en aquesta comissió, dient que en la lluita per la llibertat dels pobles és imprescindible la bidireccionalitat.

Nosaltres tenim gravades les paraules del president Mahmoud Abbas el novembre del 17, quan ens acabaven d'atonyinar, quan ens acabaven de robar els vots, quan teníem gent a la presó i a l'exili, que ni més ni menys que a Madrid i ni més ni menys que davant del rei espanyol, una monarquia que és hereva del franquisme directe, va mostrar el seu «*firme compromiso con la unidad de España*». Allò no va ser un exemple, allò no va ser una qüestió aïllada, sinó que fins i tot uns mesos abans, unes setmanes abans, de fet, el ministre d'Afers Exteriors de l'Autoritat Nacional Palestina també va mostrar el seu suport a la unitat d'Espanya.

Quan nosaltres avui, en aquesta comissió d'investigació, no només utilitzarem els vostres testimonis, sinó que us donarem tot el suport i farem tota la feina que podrem com a comissió d'investigació per demanar depuració sobre tot allò que va passar, nosaltres el que sí que us demanem és que si mai torna a haver-hi una circumstància igual, d'un exercici net del dret a l'autodeterminació, la comunitat palestina a l'Estat espanyol, ni tan sols fa falta que faci costat a l'independentisme. En tenim prou que respecti el nostre dret a l'autodeterminació i que no es posi al costat d'un estat demòfob com és l'Estat espanyol, que, com sabeu, no respecta ni els drets civils ni els drets polítics.

Per tant, agrair-vos molt el vostre testimoni, lamentar profundament el que va patir, i quan dic què us esperàveu, perquè alguns dels que estem aquí sabem coses com les que heu explicat, ja ho patíem l'any 92 l'independentisme, ja sabem el que és capaç la policia espanyola, ja sabem del que és capaç el Serveis Secrets Espanyols, i, per tant, nosaltres, en aquesta meravellosa lluita per la llibertat dels pobles, demanem aquesta complicitat entre els pobles oprimits i que el que va passar el 17 amb la comunitat palestina a l'Estat espanyol no es torni a repetir mai més, perquè

no es pot posar al costat de la part que és l'agressor, que és el que no respecta les lleis democràtiques i que és el que no respecta el dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Moltes gràcies. I, en segon lloc, a la representant del Jovent Republicà, que heu intervingut, felicitats. Vol dir que sou una organització que feu la vostra feina, vol dir que sou una organització que sou incòmoda, vol dir que sou una organització que l'Estat espanyol necessita controlar. Per tant, malauradament, precisament pel que acabo d'explicar ara, quan hi ha una organització que fa bé la feina en un estat que no respecta el dret a l'autodeterminació, poden passar aquestes qüestions. Això no vol dir que ens alegrem, això no vol dir que no haguem de lluitar perquè no us passi més, això no vol dir que no ho haguem de denunciar.

Però, essencialment, l'Estat espanyol és això. És un estat espanyol que no va tenir transició, que és hereva del Règim del 78 i, per tant, hi ha unes formes policials, judicials i també legislatives que acaben fent possible que això passi. I sobre aquest darrer punt, em permeto també, des de l'espai, petit espai polític que represento, petit o gran, sí que demanar-vos que probablement hi ha espais on podem fer feina perquè això no passi. He començat avui la intervenció en la primera part d'aquesta comissió d'investigació fent referència a l'informe d'Amnistia Internacional, que torna a parlar de Pegasus, que torna a denunciar l'Estat espanyol, que torna a posar sobre la taula que no s'ha avançat legislativament per tal d'evitar les infiltracions policials.

Per tant, jo em permeto de proposar-vos que també feu la pressió que pugueu a les vostres respectives formacions polítiques per tal que hi hagi una acció conjunta, per exemple, al Congrés espanyol, per poder fer reformes legislatives que impedeixin que això sigui així. Probablement és més útil intentar defensar Catalunya d'aquestes infiltracions que no pas intentar salvar l'esquerra espanyola, però és una proposta que ja l'he dit, que és estrictament de la meva formació política.

Moltes gràcies, president.

El president

Bé, doncs, tot seguit donarem la paraula a la senyora Mar Besses i Casanovas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, també per aquest temps de sis minuts.

Gràcies.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair sincerament les tres compareixences, perquè crec que ens permeteu constatar de nou en aquesta comissió una realitat que no és nova, que pateix l'independentisme i els moviments socials des de fa molts anys, certament, al nostre país, perquè queda demostrat que l'Estat espanyol, quan es tracta d'aquesta dissidència política, opera fora de qualsevol marge dintre de la llei i, per tant, fora del control democràtic.

I no parlem de casos aïllats, no parlem d'excepcions, sinó que parlem d'un patró d'aquesta forma d'operar d'aquests hereus del règim del 78 que opera actualment a l'Estat espanyol, que considera que la unitat d'Espanya o que mantenir l'estatus quo està per sobre de qualsevol dret fonamental, i sota aquesta premissa està justificat i està permès vulnerar sistemàticament els drets humans i les llibertats fonamentals sense que hi passi absolutament res. Crec que aquests tres relats exemplifiquen molt bé això.

I també hem de dir que ens preocupa –s'ha apuntat en algunes de les compareixences–, que davant d'aquesta realitat que és notòria i que és coneguda, alguns silencis i algunes complicitats, perquè no són neutres, perquè els silencis també són políticament molt rellevants, i ho són especialment quan provenen de forces que defensen que l'Estat espanyol és un estat de dret, quan precisament això és el que tenim en joc. Per tant, ens preocupen actituds, per exemple, com les del Partit Socialista, perquè tot això no és aliè a la seva acció de govern, sinó que precisament això s'ha produït sota governs del Partit Socialista, i, per tant, creiem que són coses que no podem normalitzar.

I ens resulta molt difícil d'entendre, sincerament, que el ministre de l'Interior, per exemple, es negui a donar explicacions en seu parlamentària, quan se l'ha citat en aquesta comissió; que els responsables del CNI que van orquestrar tot això, en lloc de demanar-los explicacions se'ls ha ascendit dins del propi ministeri, o, per exemple, un exemple més proper, que la delegada del Govern de l'Estat espanyol a Catalunya en el moment dels fets i que actualment ostenta la regidoria de Drets Humans de l'Ajuntament de Barcelona també es negui a comparèixer quan aquesta

comissió ho requereix. Per tant, com deia, parlem d'una dinàmica estructural a l'Estat espanyol amb unes complicitats que són necessàries.

I en aquest cas, les organitzacions independentistes i els moviments socials, com dèieu, també són objecte d'investigació perquè se'ls atribueix aquesta capacitat real de transformació política, i no ho diem nosaltres, sinó que així ho considera el propi Estat espanyol, i, per tant, paradoxalment, en un sistema suposadament democràtic es considera extremadament perillós que organitzacions polítiques i que moviments socials tinguin la capacitat de canviar l'estat de les coses, si més no.

I, per tant, el que ens trobem, el que relateu, és que no es persegueixen delinqüents, perquè no hi ha els indicis d'això, sinó que es persegueix la capacitat d'incidència, d'acció política, quan precisament es qüestiona aquest status quo o aquesta unitat de l'Estat espanyol, i, per tant, s'utilitza aquesta criminalització, aquestes acusacions de terrorisme per justificar aquests mecanismes de repressió, d'infiltració o d'espionatge, com s'ha dit. I m'ha agradat perquè es preguntaven per què ho fan, i ho fan també perquè poden, perquè està permès, perquè fan aquestes barbaritats i no passa res, i ho normalitzem i continuem endavant.

I és precisament per què és important que comissions com aquestes puguin tenir la feina...

Fitxer 7

legislativa pertinent, per no normalitzar aquestes males praxis per part de l'Estat espanyol, i perquè un dels objectius, com diem, d'aquesta comissió és posar llums i taquígrafs a tot això per garantir que deixi de passar, i, mentrestant, no aconseguim la independència del nostre país, que és el que voldríem.

Però, en tot cas, crec que avui també podem constatar una victòria col·lectiva i una derrota de l'Estat, que crec que és molt significativa, perquè, malgrat d'haver utilitzat tots els instruments possibles, els que estan dins i els que estan fora de la llei per silenciar i per desmobilitzar, un reflex i un exemple és que els moviments socials, les organitzacions independentistes, com el Jovent Republicà, com Prou Complicitat o

com la comunitat palestina a Catalunya, continueu existint, continueu organitzats i, segurament, continueu més forts que mai.

Per tant, no us han desmantellat, que era l'objectiu que tenien totes les forces i cossos de seguretat de l'estat, sinó que, al contrari, segurament heu reforçat la vostra estructura i, sobretot, aquesta consciència política, que crec que també és tan necessària en els casos que heu esmentat. Avui parlàvem d'un cas d'intent de captació d'un confident i parlem d'un intent i no d'un cas efectiu de confident, perquè, precisament, aquesta consciència militant que tenen la majoria dels membres que participen en aquestes organitzacions fan que això també sigui un mur per intentar impedir que aquestes actuacions vagin molt més enllà.

En alguns casos, evidentment, no és possible i, per tant, davant d'això també hem de ser molt fermes. Però crec que és important ser-ne conscients per no relaxar-nos en aquest sentit, sinó que, al contrari, perquè la formació i aquesta consciència antirepressiva que ja formava part de l'activitat habitual dels vostres espais, segurament ara, arran d'aquests casos, heu hagut de reforçar.

Per tant, sí que us volia preguntar com heu reforçat en matèria antirepressiva, com heu enfortit les vostres estructures orgàniques davant d'aquests casos i, per tant, també com convivia amb aquest dubte que és compartit de pràcticament tots els compareixents, que és no sabem quina informació tenen de nosaltres, a quanta militància han espiat, quina documentació tenen, com saben com ens organitzem. No sabem fins on això arriba, perquè, com deien, no hi ha la voluntat política de poder esclarir els fets i, per tant, ens trobem en aquest mur.

Per tant, agrair-vos de nou la compareixença, agrair-vos també la tasca que feu, perquè podem constatar que la repressió no ha aconseguit el seu objectiu polític, sinó, al contrari, perquè tenim clar que davant d'un estat que el que intenta és intimidar, reprimir i distorsionar, la resposta continua sent la mateixa, que és més organització i unes conviccions polítiques intactes, i, per tant, crec que podem compartir que, davant d'això, el nostre camí serà continuar avançant i, davant d'això, nosaltres no retrocedim.

Per tant, agrair-vos de nou la compareixença i la vostra feina.

Gràcies.

El president

Bé, gràcies, senyora Besses. Tot seguit, donaríem la paraula al senyor Andrés Garcia Berrio, del Grup Parlamentari dels Comuns.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, per agrair la compareixença que heu realitzat, tant Mezied Khalilia, des de la Comunitat Palestina de Catalunya, com a Alys Samson, de la coalició Prou Complicitat i Kènia Domènech, de Jovent Republicà. Primer em referiré a les primeres dues intervencions i després passaré a referir-me a la de situació viscuda per Jovent Republicà. En primer lloc, en aquesta comissió estem tractant d'investigar què és el que va passar en aquelles infiltracions policials per un costat, i també veure de quina manera se poden evitar al futur, sabent les limitacions que hi ha i també les limitacions a nivell de possibles majories que podem tenir, però jo crec que aquesta és la nostra feina.

És evident que la situació que vau viure és una situació que no hauríeu d'haver viscut, que és una vulneració de drets humans i que per mi em sembla que una de les qüestions més complicades és que no hi ha hagut assumpció de responsabilitat ni rendició de comptes, com sí, per exemple, s'ha fet al Regne Unit després de casos semblants. Queda veure en algun dels casos que ja ha arribat al Tribunal Constitucional què és el que passa i després, evidentment, sabem que els diferents col·lectius, organitzacions i organitzacions de drets humans de Catalunya continuaran la batalla a nivell internacional.

Un dels elements claus és –i volia fer-vos unes preguntes molt concretes–, és el fet que un agent policial, com en aquest cas Belén, a la qual us heu referit, fruit d'aquesta infiltració va tenir accés i, de fet, en aquest cas la compareixent Ays Samson ho ha manifestat, va tenir accés als vostres domicilis i també, de fet, s'hi ha referit l'altra compareixent, que va estar jugant a la seva filla. Una pregunta és, en quantes ocasions van tenir accés als vostres domicilis, si hi ha més persones les quals també van tenir accés als seus domicilis, si, efectivament, en aquests domicilis guardeu informació de tipus polític o activista com és habitual i normal en qualsevol organització que fa feina política.

I després també, si aquesta persona, aquesta agent policial que tenia una identitat suposada donada per l'Estat, és a dir, un nom fals amb cobertura per part de l'Estat, si tenia accés a grups de Signal o de Telegram o a qualsevol altra aplicació de missatgeria, si eren grups amb contingut polític, si el que es feia era fer l'organització habitual de les vostres entitats o col·lectius, i si d'aquesta manera va tenir accés a comunicació de caràcter privat de la vostra manera d'exercir el dret d'associació. També si va estar en grups de coordinació amb altres entitats. També per saber una mica el grau d'afectació en tot aquest sentit.

I, després, també una pregunta que, efectivament, entenem que això, més enllà que, efectivament, heu continuat fent la feina com sempre l'heu fet, i ja sabeu que aquí estem també per donar-vos suport, perquè és important i clau acabar amb les vulneracions de drets que comet l'Estat d'Israel de manera sistemàtica, preguntar també quines afectacions també ha generat a nivell personal i a nivell col·lectiu, i també respecte a possibles... Si heu hagut de canviar algun tipus de mesures de seguretat, sense que ens les expliqueu, però sí preguntar-vos si ha tingut afectacions en aquest sentit o a l'hora d'haver d'agafar altre tipus de mesures. Fins aquí seria, diguem, pel cas referit per Prou Complicitat i per la Comunitat Palestina a Catalunya.

I en relació amb el cas que heu explicat des de Jovent República, en primer lloc és un cas com amb connexions i una mica diferent, no estaríem parlant d'un infiltrat, sinó del que estem parlant és d'una persona que, tenint causes penals pendents, qüestió clau i fonamental, té un oferiment per part d'agents, en aquest cas, que directament treballaven amb la representació màxima del Govern, que plantegen que volien informació i que se convertís en confident, a canvi que li anés bé a les seves causes penals.

Llavors, la seva capacitat d'elecció i de decidir i de llibertat quan tens una causa penal és absolutament molt menor i està molt viciada a l'hora de poder prendre qualsevol tipus de decisió. Aquest cas a mi m'ha recordat molt a una querella que es va presentar per un activista el 2016, Quim Gimeno, que tenia una causa també a l'Audiència Nacional, en la qual se l'acusava de terrorisme anarquista en aquell context. Després, posteriorment, es va arxivar, però en aquell context també el van

intentar captar i plantejar-li ser confident a canvi que li anés bé als seus procediments judicials o que hi hagués un tracte més beneficiós.

Aquesta realitat que, de fet, podem afirmar que és una pràctica que es du a terme no només amb activistes polítics, sinó també en altres tipus de causes, és absolutament menyspreable i molt complicada perquè el que fa, d'alguna manera, és agafar una persona que està en una situació màxima de vulnerabilitat i generar-li, efectivament, com vostè ha manifestat, una coacció. Llavors, efectivament, tot el suport, després de la realitat viscuda, diguem, per la persona concreta, per tot el col·lectiu, i, efectivament, el que cal és seguir defensant la llibertat de reunió, de manifestació, d'associació, i també, més encara, si com és Jovent, és, a més, un partit polític.

Llavors, tot el suport i, efectivament, incorporarem conclusions relatives en aquest tipus de situacions que també s'han donat en altres ocasions.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Garcia Berrio. I ara, en nom de la CUP, té la paraula el senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president en funcions. Bona tarda de nou, bona tarda als compareixents i a la compareixent, i moltes gràcies pel seu testimoni. Primer de tot, nosaltres volíem manifestar que nosaltres som independentistes, de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar i des del riu fins al mar, sense cap tipus de pal·liatiu, ni ambigüitat, ni elements de confusió com altres grups, que en algunes causes tenen les posicions molt clars i en altres no entenem ben bé en quina causa estan, i em sembla que és evident que calia dir-ho segons quines intervencions.

I la segona qüestió que volem posar damunt la taula és que més enllà d'ideologies, més enllà de si són independentistes, més enllà de si són comunistes, més enllà de si són llibertaris, nosaltres tenim un principi bàsic, que és la solidaritat antirepressiva, amb totes les causes repressives i amb tots els moviments i totes les mobilitzacions que hi ha, coincideixin estratègicament amb el nostre projecte, tàcticament o amb

algunes altres coses, sempre amb uns principis bàsics d'antifeixisme, l'antiracisme, el feminisme, i penso que en aquest àmbit es comparteixen perfectament tots aquests principis, i que per tant no venim a fer-los, ni a vostès ni a ningú, retrets polítics o elements que ens semblen absolutament des del nostre grup parlamentari fora de lloc.

Dit això, em sembla que és un cas més greu d'infiltracions policials, em sembla que és especialment greu que s'utilitzi la identitat com es va fer en aquest cas, com és greu en tots els altres casos. Em sembla que és evident la connexió que a vegades té més clara l'Estat espanyol que nosaltres mateixos entre la comunitat palestina i l'esquerra independentista i el moviment independentista, perquè aquesta infiltrada comença amb el moviment en solidaritat amb Palestina, però va al casal popular Tres Voltes Rebel, que és un casal de l'esquerra independentista i del moviment popular de Nou Barris, i Endavant Osan, una organització socialista d'alliberament nacional que també forma part de l'esquerra independentista. Per tant, és més que evident la trajectòria i el recorregut que fa per part de l'Estat.

Dit això, sí que els hi volíem traslladar, ens han fet unes demandes molt clares pel que fa al Parlament, com pel que fa al Govern de l'Estat. Nosaltres sí que els hi podem dir que els donem tot el suport a les demandes que fan damunt la taula i que seguirem empenyent perquè aquestes vagin endavant i es compleixin. Especial atenció per la proximitat, diguéssim, o pel paper que ens toca amb el Departament d'Interior, i que pensem que és un dels grans ossos o un dels grans elements discordants.

I, en tant que, mentre el Govern català i el Govern de l'Estat de dia diuen que tot el suport a la comunitat palestina i tot el suport a les mobilitzacions pro-palestina, a la tarda, al vespre i a la nit, els estan sancionant a través de la llei mordassa, els estan gasejant amb gas pebre, els estan atonyinant, i s'hi estan infiltrant, perquè no oblidem que el 2018, que és quan s'infiltra aquesta persona dins la comunitat palestina, hi ha hagut una moció de censura al Govern de l'Estat i qui està governant és Pedro Sánchez i, per tant, és el Govern del PSOE qui infiltra aquesta i moltes altres persones dins dels moviments socials, i això també és un element que s'ha

d'anar tenint en compte, i, per tant, comprometre'ns que estarem especialment vigilants en aquesta qüestió.

També preguntar, quins elements de reparació espereu per part del Parlament de Catalunya que estiguin a les nostres mans. Alguns els heu dit, però voldríem que quedessin molt clars què podem fer des d'aquesta comissió, què podem fer des del Parlament per donar suport davant d'aquestes infiltracions. Sentiu que heu tingut un suport institucional suficient, quin podríeu tenir? Què li demaneu al Parlament, al Govern de la Generalitat, als diferents grups parlamentaris i partits? Una qüestió que em sembla absolutament rellevant.

I, per altra banda, passant a la qüestió d'aquest intent de captació al Jovent Republicà, també mostrar tot el suport, mostra tota la solidaritat, i dir-vos que denunciem absolutament aquesta situació, que em sembla absolutament reprovable. Que compartim l'anàlisi que es feien, per què es va a qui es va i es va a gent jove i s'aprofita d'aquestes vulnerabilitats. Fer la reflexió alhora que aquesta qüestió no és nova ni és innovadora, preguntar-vos si heu generat alguna via jurídica, si heu aconseguit algun tipus d'avenç en l'àmbit jurídic, quin plantejament teniu en aquest sentit. I també quines propostes de reparació, de suport, de col·laboració també demaneu al Parlament i a la resta de grups parlamentaris.

I, en definitiva, sí que en el conjunt i en el global de les compareixences que hi ha hagut avui agrair-vos el compromís, agrair-vos una qüestió que em sembla fonamental i que ha estat una mica el fil de totes les compareixences, de tots els testimonis víctimes d'infiltracions que hem anat veient en aquesta comissió, que és que malgrat la duresa, malgrat la dificultat, malgrat el que ha suposat en termes personals o d'atac propi i atac col·lectiu, la tònica dominant és que l'Estat no ha aconseguit el que volia i no ha aconseguit torçar aquestes mobilitzacions i aquests moviments, i per tant també felicitar-vos per aquest compromís i aquesta lluita.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Pellicer. I ara en nom del Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el senyor Christian Soriano.

Christian Soriano García

Sí, molt ràpidament, gràcies, president, i als ponents per haver vingut a comparèixer en un dia com avui, com no podria ser d'una altra manera. Començava el company de la CUP, començava la seva intervenció dient, fent un manifest explícit que ell era independentista, jo el faig dient en aquest sentit, doncs que,...

Fitxer 8

que, òbviament, jo no soc independentista, però això no evita o no contradueix que el meu partit no hagi pogut participar de manera activa perquè aquesta comissió sigui una realitat. Avui això ho fem, sobretot, tenint en compte la necessitat de poder saber exactament què és el que va passar i acceptant que hi ha situacions que, òbviament, no ens agraden, que no són justes.

I crec que una comissió com aquesta és important perquè es pugui donar veu a persones com vosaltres, que es pugui veure quins són els fets que van passar i poder dirimir, també, trobar quins són els problemes per poder aportar les solucions necessàries sempre des d'un esperit una mica constructiu.

Jo no faré gaires preguntes perquè crec que les vostres exposicions ja han deixat clar quin és el vostre posicionament. En algunes coses de les que heu dit estem d'acord, en d'altres no, sobretot més amb el tema del fons, que no pas en la forma, aquí sí que distaríem una mica, però crec que l'important sempre en aquest sentit és tot el que té a veure amb el fons, però només dues puntualitzacions que crec que són importants, sobretot en el moment en què vivim. Hi ha una frase que crec que ha dit la senyora Samson, de Prou Complicitat, que al final el genocidi a Gaza per part de l'Estat d'Israel no s'entén sense la permissivitat d'Espanya.

Jo aquí sí que li he de dir amb total respecte, com no podria ser d'una altra manera, és que crec que en aquest sentit sí que és important ser rigorosos en segons quines afirmacions, i crec que el paper d'Espanya i del seu Govern ara mateix sí que està ajudant que aquest genocidi que s'està perpetrant per part de l'Estat d'Israel sobre el poble de Gaza i sobre el poble de Palestina, doncs sigui assenyalat i no només en paraules, com podria ser el reconeixement de l'Estat de Palestina l'any 2024, sinó

també amb mesures concretes que tenen a veure com amb el posicionament d'ajudar a suspendre l'Acord d'Associació entre Europa i Israel que es va anunciar ara fa uns dies. Només és una petita puntualització, però crec que sí que en el context en què ens trobem sí que crec que era important.

I per acabar, i també tenint molt a veure amb el context que dèiem, sobretot el que ha dit el senyor Dalmases, que miri que jo intento no rebatre'l molt en les meves intervencions per donar protagonisme als ponents, que és l'important, però hi ha una frase que ha dit vostè, que parlava de la complicitat entre pobles oprimits, fent suposo, el símil entre l'autodeterminació de Catalunya i el poble de Palestina. Ho ha dit així, ho tinc apuntat, sinó. Però crec que, en aquest sentit, posar el mateix sac, un exercici en aquest sentit o no d'una part de Catalunya que pugui estar o no a favor d'un procés en aquest sentit d'una major autonomia o fins i tot d'una autodeterminació, amb un poble que està patint el bombardeig per part de l'Estat veí, crec que són coses completament diferents.

I que és molt important també els conceptes i els termes que utilitzem, fer-ho almenys des d'alguna cosa que té a veure amb la responsabilitat institucional també que tots i totes tenim, i crec que en aquest sentit comparar el que va passar a Catalunya fa uns anys amb el que està passant avui a Gaza fa un flac favor a Gaza. Suposo que aquesta, pel gest que fa, no seria la seva intenció, doncs ja tindrà l'oportunitat, sinó, de dir-ho després, perquè sí que és veritat que m'ha sobtat, però crec que era important assenyalar-ho i també contradir-ho.

I a partir d'aquí, novament donar les gràcies als tres ponents, ja veieu que m'he centrat sobretot en tot el que tenia a veure amb Israel i amb el context actual, perquè crec que sí que era important, i agafem les ponències que heu fet i també allò que heu dit per poder treballar-hi amb les conclusions d'aquesta mateixa comissió.

Moltes gràcies.

El president

Bé, doncs, acabada la ronda dels grups parlamentaris, sí que donaríem de nou la paraula a les diversos ponents per un temps de cinc minuts. Hi hauria flexibilitat, però en tot cas, aquest és el temps de referència. Començaríem amb aquests cinc

minuts pel senyor Mezied Khalilia Dib, que quan vulgui pot començar la seva intervenció.

Gràcies.

Mezied Khalilia Dib (representant de la Comunitat Palestina de Catalunya)

Gràcies, companys. A veure, primer de tot, que contesto als companys. De la reflexió és una mica, no sé, és per riure o per plorar, o les dues coses. M'estàs parlant de Mahmoud Abbas com si fos el meu president. O sigui, el Mahmoud Abbas és el president de l'Autoritat Palestina, una Autoritat Palestina, vostè ho sap, que té vint anys sense eleccions i té un interès en l'Estat sionista d'Israel, pactat des d'Oslo, és una vergonya, i estan allà. Jo represento la Comunitat Palestina a Catalunya. La Comunitat Palestina a Catalunya té pàgina web que va declarar el dia, quan Catalunya va parlar d'independència, l'única comunitat estrangera a Barcelona va parlar d'això.

Llavors, no parlem d'així, perquè si parles de Mahmoud Abbas, jo parlo del senyor Puigdemont, des de l'exili, quan va fer un tuït felicitant l'Estat sionista d'Israel per la seva independència, per la seva independència. O sigui, un Estat genocida, un Estat colonial, feixista, o sigui, com Israel no hi ha ningú. I el senyor Puigdemont va felicitar Israel. Llavors, o Espanya feixista i Israel són demòcrates, o sigui, la Comunitat Palestina a Catalunya ens sentim palestins i catalans orgullosament. Això, o sigui, d'acord i de veritat, però l'Autoritat Palestina a mi no em representa.

I, bé, pel tema del company de Comuns, nosaltres, jo vaig dir al principi que som una comunitat oberta a tothom, que no tenim un protocol per una persona que vulgui integrar-se o entrar a la comunitat palestina, no tenim por, no tenim res de secrets per amagar. El que està escrit a la pàgina web, la comunitat palestina és una comunitat no partidària, no religiosa. O sigui, es pot ser cristià o jueu o musulmà o ateu, o el que vulgui, pot ser català o argentí o de la República Xina. Llavors, no tenim cap protocol per...

Ha tingut accés, sí ha tingut accés, tenim un grup de WhatsApp, tenim un grup de Telegram, on treballem conjuntament amb la coalició i allà va tenir un accés i coneixement de què treballem, com fem les coses, com ho organitzem, i això, que tampoc és un gran secret. La veritat, la policia, no cal posar una policia infiltrada per

saber com sortim al carrer per dir Palestina lliure i visca Palestina lliure, això està més passat.

I pel Grup Socialista. És veritat, ara el Partit Socialista, el president Sánchez, és el líder mundial pro Palestina, pro Iran, pro tot, però jo em quedo, en ple genocidi, quan el senyor Borrell apareix a Algesires, amb tres mesos de genocidi i van preguntar al senyor Borrell, que representa el Partit Socialista, el Govern espanyol i Europa, conjuntament, si veus el que han fet Israel és genocidi o acte de terror, matant tanta gent, va dir, jo no soc advocat. I la segona pregunta pel senyor Borrell, veus el que han Hamàs a Israel és terrorisme, diu, home, no en tinc cap dubte. Llavors, la doble cara aquella que han tingut, i ben clar, després de dos anys de genocidi, que ara sí que coneixen l'estat palestí, podies haver conegut l'estat palestí des d'Oslo, no cal un genocidi.

Llavors, a mi, a nosaltres, el poble palestí, el que és important per nosaltres és parar el genocidi i la fi de l'ocupació, la fi de la colonització, que apliquin i compleixin els drets humans i el que han decidit des de les Nacions Unides, que reconeixen l'estat palestí des del riu fins al mar, amb tota la riquesa i la diferència del que hi ha, amb tota les entitats jueva, cristiana, musulmana i altres, perquè l'Estat colonial d'Israel és el que volia governar fins a Egipte, ho sabem tothom.

Llavors, és això, que agraïm a tots i tot l'esforç i esperem que Palestina sigui lliure des del riu fins al mar.

El president

Moltes gràcies pel seu testimoni. Tot seguit donarem aquests cinc minuts a la senyora Alys Samson Estapé. Quan vulgui pot començar, gràcies.

Alys Samson Estapé (en representació de Prou Complicitat)

Sí, moltes gràcies. En primer lloc, vostè ha demanat que què esperàvem. Jo li dic, com s'atreveix? Com s'atreveix a parlar així a una persona palestina que ha compartit, que és un supervivent d'ocupació militar, que ha explicat els impactes de l'ocupació militar israeliana en la seva família, com pot fer aquestes comparacions tan perilloses? Però sobretot, com pot dir que Junts està per l'alliberament dels pobles? Jo convido que Junts demostrï això, però, lamentablement, les múltiples

mocions en moltes administracions catalanes i de l'Estat espanyol no demostren això.

Com explicava el meu company, moltes personalitats dins de Junts, al contrari, sempre han mostrat el seu suport al sionisme, a l'Estat d'Israel. Llavors, l'alliberament dels pobles no és quelcom que es pugui triar i recolzar alguns pobles o no. Nosaltres estem per l'autodeterminació de tots els pobles, del català, del palestí, del kurd, del sahrauí, i convidem que Junts demostrï això. Però el que no es pot fer és criticar Pegasus, però no criticar com es desenvolupa aquest Pegasus, perquè Israel desenvolupa aquest tipus de tecnologies contra el poble palestí. Les testa i llavors les exporta arreu del món per reprimir-nos, com ha passat també a Catalunya.

Però hem d'estar en contra de com es desenvolupa des dels seus inicis aquesta tecnologia. I ho diu ben clarament. Ha estat parlant Mezied Khalilia, vicepresident de Comunitat Palestina de Catalunya, no de l'Autoritat Nacional Palestina, i em sembla molt preocupant que vostè ha dedicat més estona de la seva intervenció a parlar d'una persona que no representa en Mezied, que no de la qüestió que ens troba avui aquí.

Per respondre les altres preguntes, crec que el nostre moviment es troba amb una particularitat, que és que no només ens trobem amb la repressió de l'Estat espanyol, però també, com he dit moltes vegades d'administracions catalanes, sinó amb la repressió i la criminalització de l'Estat genocida d'Israel. El nostre moviment, la coalició Prou Complicitat amb Israel, l'organització més important que en forma part és la Comunitat Palestina, i tenim moltes companyes palestines dins el moviment. Llavors, ja és una pregunta que ens fem sovint de com fer front a aquesta criminalització de l'Estat genocida, i sí que des que ens vam assabentar de la infiltració de la Belén, sí que estem aplicant protocols per tal de revisar com funcionem.

Però, com he dit abans, nosaltres tenim claríssim que som un moviment obert i transversal i volem seguir-ho sent, perquè totes aquelles que vulguin lluitar contra la complicitat de l'Estat genocida d'Israel puguin entrar. Se'ns ha demanat si va anar a més domicilis. Jo crec que no, crec que en Mezied i jo som les úniques que vam tenir

aquesta sort, però òbviament que tenim material que utilitzem pel nostre activisme. Som dues persones i moltes de les persones que formem part de la CPC i que l'activisme forma una part imprescindible de la nostra vida i que no ens podem separar d'ell. Per tant, sí, clar, a casa nostra tenim molt material que utilitzem.

I crec que sí, la Belén va entrar a formar una part molt activa. Com he dit, va entrar a molts grups de treball, a moltes comissions de treball, va arribar a portar xarxes socials al moviment, llavors va entrar molt endins del nostre moviment, per dir-ho.

Abans crec que no ho he destacat prou, però va ser molt important per nosaltres tota la força i tot el suport que ens vam donar amb els altres moviments a qui també va infiltrar la Belén, que va ser Endavant Osan i el Casal Popular de Tres Barris. Des d'aquí també enviar una salutació a les companyes que van fer molta pinya quan ens vam assabentar d'això.

Quins elements de reparació podem esperar per part de les institucions? Com hem dit abans, nosaltres no entenem aquesta infiltració com a quelcom separat de tota l'altra repressió que vivim com a moviments socials. Llavors, el que demanem és que es posi fi a tot tipus de repressió. Abans no m'ha donat temps a explicar, però he compartit que el 15 d'octubre vam tenir aquesta situació on els Mossos d'Esquadra ens van ruixar amb gas pebre, quan el que estàvem fent és de forma no violenta no permetre que un equip que representa un estat genocida es pogués desplaçar.

I hi ha hagut moltes diferents organitzacions que han estat treballant per aconseguir quin és el protocol d'ús del gas pebre als Mossos d'Esquadra, i aquí destacar la feina que han fet organitzacions i sindicats, i en concret Irídia, que ha hagut de reclamar aquest protocol, que se'ls ha denegat més de tres vegades i per fi s'ha aconseguit que se'ls hi doni. D'aquí a quinze dies coneixerem el protocol, però que fins ara és un protocol que ni es coneix.

Llavors, això, demanem que es posi fi a tot tipus de repressió i criminalització. Com s'ha comentat abans, ens trobem en un moment on moltes institucions donen el seu suport al poble palestí, però després estem parlant que hi ha detencions, que hi ha judicis, que hi ha denúncies, que hi ha sancions econòmiques per tal de mobilitzar-nos, i que es posi fi, òbviament, a totes les infiltracions policials.

I simplement per acabar, dic que jo crec que a l'Estat espanyol ens trobem en aquesta complexitat. Òbviament l'Estat espanyol, i gràcies a déu, s'està convertint en una de les veus a nivell internacional més crítiques amb la violència d'Israel. En primer lloc, això no s'entén, si no fos gràcies a la pressió popular que portem pràcticament tres anys arreu de tot l'Estat, des de la coalició Prou Complicitat amb Israel, la Xarxa Solidària contra l'Ocupació Palestina de l'Estat espanyol, que portem de forma incansable ocupant els carrers i fent incidència i de tot per tal d'exigir al propi Govern espanyol que posi fi a la seva complicitat.

I és molt important el que està fent l'Estat espanyol, que avui està demanant que es posi fi a l'acord preferencial entre Israel i la Unió Europea, però l'Estat espanyol no pot ser incoherent i les mateixes coses que demana a Europa les ha d'aplicar a l'Estat espanyol. L'Estat espanyol segueix tenint relacions diplomàtiques amb un estat genocida i això és absolutament intolerable...

Fitxer 9

I l'Estat espanyol, això ho demostra el Centre Delàs, que, tot i l'aprovació del Reial Decret Llei, lamentablement les relacions armamentístiques entre l'Estat espanyol i Israel pràcticament no han variat. Per això estem demanant que s'integrin aquestes esmenes, aquests dos projectes de llei que he mencionat abans, perquè el que exigim és que hi hagi coherència.

El president

Moltes gràcies. I ja per acabar aquest torn, donaríem la paraula per aquest temps de cinc minuts a la senyora Kènia Domènech Álvarez, quan vulgui.

Kènia Domènech Álvarez (en representació de Jovent Republicà, en qualitat de testimoni)

Gràcies. En primer lloc agrair el suport i la solidaritat antirepressiva. Aniré responnent de manera conjunta algunes de les coses que s'han exposat per part dels grups polítics. En primer lloc pel que fa a com vam haver de reforçar l'estructura i he apuntat, que tenim una formació antirepressiva que en som conscients, però és evident que en el moment d'aquesta vulneració dels nostres drets com a organització

i els drets dels militants, vam revisar els protocols, vam maximitzar les formacions i després vam destinar una secretaria amb tot un equip de persones que ajudaven l'àmbit antirepressiu.

No tant pel que fa a la prevenció de la repressió, perquè en som conscients que tenim davant un monstre que té totes les eines a disposició per poder exercir aquesta repressió i que la nostra voluntat és posar-li tan difícil com sigui possible per poder exercir la nostra acció política, sinó perquè vèiem que necessitàvem destinar temps a l'acompanyament de les persones que patien aquesta repressió, que també les hem de posar al centre i que són molt importants per lliurar aquesta batalla, que ens ajuden a entendre què és el que passa i abordar-ho d'una forma cada cop més conscient.

És curiós perquè també cada minut d'esforç que dediquem a l'exercici d'aquestes polítiques antirepressives són minuts que no dediquem a tota l'altra acció política, però la història ens ha demostrat que val la pena posar aquesta mirada en tot allò que fem, malauradament, perquè tenim un Estat darrere que ho vol tot contra nosaltres.

Llavors, pel que fa als elements de reparació, aquí se m'acuden alguns, alguns també els hem anomenat a la intervenció inicial, però és evident que hi ha una part que és el reconeixement d'aquestes males praxis per part de l'Estat espanyol i per part dels partits que els exerceixen. És evident que aquestes responsabilitats, que crec jo que hem d'assumir per reparar el mal fet, aquestes responsabilitats contravenen els seus principis democràtics i ho han d'assumir, han de fer les accions que faci falta en àmbit intern per poder-les assumir i que no passin en el seu dia a dia o a les governances quan són a les institucions.

Llavors també hi ha una cosa que és la llei dels secrets, que és de l'Estat, que és del 68, porta molts anys sense revisar ni reparar, i nosaltres creiem que és important el repensament de tot el que fa a la informació de secrets de l'Estat. Per què? Perquè creiem que les organitzacions juvenils necessitem saber quina informació es té de nosaltres, no només de l'organització, sinó de totes i de cadascuna de nosaltres, perquè no en som gens conscients i cal posar-ho a disposició per revertir aquesta vulnerabilitat que genera no saber quina informació tenen de tu.

Llavors també els demanaria una cosa en aquesta comissió, que és el front comú davant d'aquestes accions repressives, denunciar-ho de manera conscient, arribar fins al fons de la qüestió. És una pena que aquella gent, qui té responsabilitats a l'Estat espanyol no hagi volgut venir a comparèixer, perquè és un dels mitjans, però creiem que aquesta comissió és un bon element per fer aquesta denúncia, per fer aquesta visualització i per fer i articular aquest front comú.

Per últim, em preguntaven també per les vies jurídiques que hem emprès. És evident que un cas així, sobretot per la persona qui el pateix, és complicat i complex. En primer lloc, perquè la persona ja té un patiment, perquè té un procés repressiu a sobre de nivell judicial, i això és evident que, com deien alguns companys, genera un patiment. Després, perquè aquesta persona es va exposar a poder ser descoberta gravant, documentant, totes les trucades, tots els contactes, amb companyes de la premsa que ens van ajudar a fer aquesta tasca, i després hi ha una part que també és la denúncia.

Llavors, per molt que a l'inici anéssim amb totes les ganes de voler fer front a aquesta batalla judicial, a vegades les organitzacions polítiques tenen la necessitat d'aturar-se i pensar en els seus membres, que són els més importants d'aquestes accions. Nosaltres som una organització que no confiem en la justícia espanyola, segurament no els dic cap secret, llavors vam tenir aquesta necessitat d'aturar-nos, i a vegades això també passa, i és fruit del patiment que generen tots aquests processos, i és fruit de la valentia, també, que va tenir aquesta persona en qüestió de poder revertir la situació. I és evident que a vegades fem les valentes i ens agradaria anar fins al fons de totes les qüestions, però hem de poder entendre els nostres ritmes, els ritmes de cadascú.

I crec que aquelles organitzacions que són intel·ligents són les que també entenen les polítiques antirepressives pel que fa a la vessant del que pateixen les persones, del patiment que generen, i hi ha moments on has de dir prou i protegir-te, perquè, sinó, les conseqüències personals són bastant grosses.

El president

Acabada aquesta ronda, si hi hagués algun grup parlamentari que volgués fer alguna pregunta o alguna puntualització, o alguna qüestió; sinó, ho deixaríem aquí. *(Francesc de Dalmales i Thió demana per parlar.)* Sí?

Francesc de Dalmales i Thió

Gràcies, president. Agrair-vos una vegada més el to i el fons de les vostres intervencions, ens han ajudat moltíssim al que ha de ser, molt més enllà del que demanàveu, d'aquesta solidaritat antirepressiva, de poder fer un informe com a comissió d'investigació, que és el que ens pertoca. En tot cas, alguns aclariments, com unes al·lusions, perquè, com sabeu, el president Puigdemont no us pot respondre perquè no pot acudir en aquest Parlament, perquè està a l'exili. Si vingués, el tancarien a la presó.

I només completar el que heu dit, efectivament, nosaltres sí que creiem en el dret a existir de l'Estat d'Israel i va felicitar aquesta data. També creiem profundament en el dret a l'autodeterminació en tots els casos, tant que, des que es va establir Junts per Catalunya, que jo sóc portaveu d'Exteriors en aquest Parlament, imagineu si defensem el de Palestina, que sempre han defensat el dret a l'autodeterminació de Palestina, perquè som dels que hem defensat des del primer moment la solució dels dos estats. I, per tant, efectivament, sí que hi havia aquesta felicitació que heu dit, que efectivament la fa, crec, a cada aniversari.

També hi havia de condemnar, també n'hi ha, trobareu de condemnar els atacs que s'han patit a Gaza i Cisjordània. Per tant, quedar-se només en una part del relat pot ser complicat. I, en tot cas, agrair-vos una vegada més això, la forma i el fons de les vostres explicacions. Manifestar el nostre ferm compromís amb la solució dels dos estats, per tant, també amb l'establiment d'un estat propi per Palestina. Així ho hem expressat sempre, sempre, a tot arreu.

I al company socialista, efectivament, no ho heu escoltat bé. Nosaltres el que sí que diem és que no cal patir un genocidi per ser un poble oprimat. I Catalunya té totes les característiques que el defineixen com a tal. No ho diem nosaltres. Nosaltres som un grup objectivament identificable com a independentistes, definit, per qui sap més, de drets civils i drets polítics al si de Nacions Unides. Per tant, sí, sí que som una nació oprimida i sí, sí que tenim el dret a l'autodeterminació.

Gràcies, president.

El president

Bé, doncs gràcies, diputat. Si hi ha alguna intervenció més, hi ha alguna qüestió més que es vulgui comentar? *(Pausa.)* Doncs sense cap més punt a l'ordre al dia, abans de cloure la sessió, sí que voldríem agrair molt sincerament, tant a la Kènia Domènech Álvarez, de Jovent Republicà, com al Mezied Khalilia Dib, en representació de Comunitat Palestina, com a Alys Samson Estapé, en representació de Prou Complicitat, el seu testimoni i la seva valentia per comparèixer en aquesta comissió.

Moltes gràcies, clouríem la sessió i sí que demanaríem als portaveus, abans de marxar, un momentet per poder parlar de la següent sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT